

Služavka Maloga Isusa u školi betlehemske štalice

Razmatranja o Malenom Isusu

Razmatranja o Malenom Isusu za dan duhovne obnove u Družbi preuzeta su iz 4. sveska „Razmatranja za svaki dan crkvene godine o svetom evanđelju Isusa Krista“ od O. Antuna Boissieu D. I., koje je od godine 1894. do 1897. preveo i izdao dr. Antun Bonaventura Jeglič, arhidakon kaptola vrhbosanskoga, kome je otac Utemeljitelj - nadbiskup Josip Stadler povjerio duhovno vodstvo prvih sestara Služavki Maloga Isusa u Nadbiskupskoj ubožnici Maloga Isusa koja je bila smještena u Sarajevu u ulici Mjedenici.

U uvodu same knjige dr. Jeglič napisao je: „Nisam žalio truda, da svim ovim potrebama za duhovni život sestara doskočim. S toga ćete na kraju svakog sveska razne dodatke naći i to: ... za 25. dan svakoga mjeseca o Malenom Isusu“.

Ova razmatranja neka budu prožeta poniznom skrušenošću,
iskrenim kajanjem, čvrstim odlukama,
uzdisajima ljubavi i težnje za Bogom,
strjelovitim molitvicama i vapajima za oprostjenje grijeha i pogrešaka,
za pomoć i milost popravka i napretka.

Tumač Ustanova i običaji Družbe

RAZMATRANJE O MALENOM ISUSU ZA BOŽIĆ 25. PROSINCA

Tema:

**„I kad bijahu u Betlehemu, dođe vrijeme,
da Ona rodi i rodi Sina svoga prvenca.“ (Lk 2, 6-7.)**

Prva točka

Okolnosti porođenja Isusova u Betlehemu

Razmatranje Kad je došlo vrijeme, da se rodi Isus, Spasitelj svijeta ne gleda na nepogodnosti vremena, nego vruće želeći da se objavi svijetu, ostavi utrobu Djevice Marije, gdje je unatoč poteškoćama ipak radosno kao na najsvetijem mjestu na svijetu boravio i to poput sunčanog traka, koji ide kroz staklo, al ga ne ozljedi. Pomisli, da se je to dogodilo u štalici, gdje se je u zimskoj studeni među životinjama rodio, kao da je najzadnje, posve zaboravljeno, od svih ostavljeno dijete; pomisli, da je patio veliku oskudicu, da nije imao ni onoga, što Mu je bilo najpotrebnije, da mu od nikuda kakova polakšica nije došla, da je On za svu ovu bijedu dobro znao. Sve ove okolnosti bile su za Nj veoma nepovoljne, jer i u štalici je bio vrijedan, da Mu se iskazuje ona proslava, koja Mu se sada iskazuje na nebu.

Čuvstva

Čuđenje Ne moraš li, dušo moja, da se čudiš radi prevelike ljubavi Isusove motreći Ga u tako niskom, zapuštenom i siromašnom stanju, te mi već strepimo, kad na-nj samo i pomislimo.

Poklonstvo Klanjam Ti se, slatki Isuse moj, sa najdubljim počitanjem srca svoga; priznajem Te Gospodarom, Spasiteljem i Bogom svojim; prikazujem Ti sva čuvstva duše svoje, želeći da bih imao čuvstva, kao što veličanstvu Tvome dolikuju.

Zastiđenje Kako da se usudim stupiti preda Te u stanju, u kojem se nalazim sada i u kojem ništa ne mogu da podnesem? Ti nemaš ništa, a ja sam odmah rastužen, ako mi samo mala stvarčica uzmanjka; ti ležiš u tvrdim jaslicama, na mjestu veoma prezrenom, a ja za svakom udobnosti hlepim; Ti nemaš nikakve utjehe, a ja želim, da se sav svijet sa mnom bavi. Kako da ti se približim, kad mi srce posve drukčije, misli, nego li misliš Ti?

Odluka Odlučujem, da ću obuzdavati sklonost svoju, da bi mi sve udobno i sve baš prema željama pokvarenog srca moga bilo.

Druga točka

Porođenje Isusovo

Razmatranje Pomisli, kako se Djevica Marija, podučena nadahnućem Božjim, u kut štalice povukla, da tamo moli. Dok moli, eto usred tamne noći, zadubljena u visoko motrenje, sva puna vruće ljubavi i najveće žudnje, da jednom već Sina Svoga vidi, rodi Isusa u neizrecivoj radosti, bez ikakve boli i da Joj djevičanstvo nikako nije bilo ozlijeđeno. Došao je Spasitelj iz svete Njezine utrobe, kao što proizlazi sunce iz rasvijetljenog oblaka. Tim načinom daje Marija svijetu Sina Svoga kao zalog Svoje ljubavi. Isto tako se raduje, što nama može Spasitelja dati, kao što se raduje, što Ga može u krilu Svome držati, te Mu ljubav Svoju posvjedočiti.

Čuvstva

Radost Preblašena Djevice Marijo, tko da Ti ne čestita današnji dan, za kojim su čeznuli nebo i zemlja? Gle, i ja se iz srca radujem, što si nam Spasitelja rodila; tako se radujem, ako da se je to jedino meni na korist zbiljo.

Zahvala Koliku sam zahvalu dužan Tebi, vječni Oče, što si nam jedinorođenog Sina Svoga poslao; Tebi, ljubazni, moj Spasitelju, koji si nam se u prevelikoj dobroti dao; i Tebi, Duše sveti, koji si početnik ovoga djela, budući je djelo ljubavi! Neka Te navijeke slave nebo i zemlja! Tisuću se puta zahvaljujem i tebi, presveta Djevice, koja si ga u utrobi Svojoj začela! Slava Tebi, slavni sveti Josipe, koji si brigom svojom Isusa i Mariju tješio.

Zastiđenje Zacrveniti se moraš od stida, dušo moja, što si tako često puta odlučila, da ćeš Boga ljubiti, Njemu služiti, strasti svoje obuzdavati i svijet prezirati, ali ovih odluka ne izvodiš; ili ako izvodiš, činiš to posve lakoumno i nehajno, te ni čiste nakane nemaš, da jedino Bogu omiliš.

Odluka Odmah u ovaj čas započet ću da odluke izvađam; često ću ih u duhu svome preko dana opetovati; osobito kad bude prigode, da što god dobrome Isusu na čast učinim. Presveta Djevice, smiluj se slaboći mojoj i isprosi mi milost te uzmognem za Tobom ići.

Treća točka

Nježna ljubav Marije prema novorođenom Djetetu

Razmatranje Pomisli, kako se je presveta Djevica vladala i kako žarkim čuvstvima je Srce Njezino plamtjelo, kad je prvi put uživala sreću, da može novorođenoga Isusa grliti, dragati i klanjati Mu se. Možeš li da pojmiš radost, što ju je osjećala Njezina duša, kad je nebesko ovo dijete gledala? Koliko je uživala utjehu, kad Ga je na krilo Svoje uzela, na srce svoje pritisnula? Htjela je, da Mu bude najpokornija, posvećivala Mu je sve svoje radnje, patnje i brige, poslušnost Svoju i život Svoj i budući je neprestano na naš spas mislila, to je i vruće željela, neka bi Isus što prije naum spasenja izveo.

Čuvstva

Radost Kad sve okolnosti porođenja Isusova gledam, neću nikada više biti nestrpljiv kad me kakova nevolja snađe; radost Marije neka bude i moja radost; mjesto da srce privezujem uz tašte, osjetnosti mojoj laskave zabave, to ne ću drugo, van da se sa Marijom i Josipom radujem.

Ljubav Dozvoli, presveta Djevice, da danas u Tvoja čuvstva zaronim i da se jedino radi Isusa radujem. Kako da te ne ljubim, Spasitelju moj koji si toli dobar, sladak i ljubazan! Prikazujem Ti srce svoje, darujem Ti sve želje svoje i ne ću da živim van radi ljubavi prema Tebi.

Pokajanje Baš bih morao neprestano da plačem i nehajnost svoju da osuđen, kad motrim sveta čuvstva Marije i Josipa prema Isusu, dočim sam ja u službi Njegovoj posve lijen i trom.

Odluka Od ovoga časa započinjem, te Isusa nježno ljubim i prikazujem Mu svoje zabave, svoju korist, svoje zdravlje, svoj rad i sav život svoj.

Molitva O klanjanja vrijedni Isuse, koji si došao na svijet, da sve ljude spasiš, klanjam Ti se i prikazujem Ti srce svoje moleći, da se udostojiš u duši mojoj duhovnim se načinom roditi. Kao što si se Ti za mene rodio, daj da se i ja životom Tebi sličnim preporodim, ništa drugo ne ljubim osim Tebe i samo Tebi nepokolebivom vjernosti služim. Amen.

RAZMATRANJE O MALENOM ISUSU ZA BLAGDAN NEVINE DJEČICE

28. PROSINCA

„Herod vidjevši, da su ga mudraci mimoišli, razljuti se veoma pošalje i zapovijedi u Betlehemu i u okolici ubiti sve dječake od dvije godine i manje prema vremenu, kao što je od mudraca ispitaao.“ (Mat. 2,16.)

Prva točka

O okrutnosti Heroda, koji je ubio nevino dječicu zapovjedio ubiti

Razmatranje Pomisli, kako je pogibeljno ako se čovjek strastima svojim prepušta. Hoteći vladati bez bojazni, da bi krunu izgubio, dade Herod ubiti mnogo nevine dječice u nakani, da time odstrani također Isusa. Ima li veće okrutnosti? Eto ploda neuredne strasti, koja ne pozna granica, ako se odmah već u klici nije ugušila. – Ovu istinu valja da zrelo razmatraš; pomoći će ti, da odrješitije obuzdavaš svoje strasti. Zar ne vidiš, da su te, budući neobuzdavane, zavele na mnoge, možda i na smrtne grijeha? Zavest će te opet, ako ih neprestano i pomljivo ne suzbijaš. Strast naime potamni razum, pomete razbor i napokon povuče volju na najteža djela.

Čuvstva

Zlovolja O nesretni Herode, što radiš, hoćeš da lišiš život Onomu, koji je samo s toga došao na svijet, da mu dadne život? Neće ti oteti kraljevstva zemaljskog, budući tako darežljivo podjeljuje kraljevstvo nebesko. O zaslijepljenosti strastvenih ljudi, koji se ne žacaju radi prolaznog dobra, Isusa smrtno vrijeđati!

Zastidjenje. Sam na sebe valja da se ljutim, jer i ja sam puno grijeshio. Koliko sam puta pristao na smrtnu osudu protiv Isusu! Toliko puta, koliko sam puta smrtno sagrijeshio, da zadovoljim svojoj želji za nasladama, čašću, osvetom, dobitkom, osjetilima.

Sažaljenje. O slatki Isuse, eto me pred Tobom na koljenima; prosim Te, oprosti mi sve grijeha moga života! Ako Te nisam uvrijedio poput Heroda iz bojazni, da ne bih kakovo kraljevstvo izgubio, to sam te uvrijedio iz bojazni, da ne bih kakav neznatan užitak izgubio, ili da ne bih neznatnu poteškoću morao podnijeti.

Odluka Odlučujem, da ne ću nikada više raditi prema strastima, makar mi se stvar dobra činila, jer strasti čovjeka obsjenjuju, da ne vidi dobro, nego naopako. Razum, i to Bogu podložan razum neka me u životu upravlja. Klanjanja vrijedni Isuse, daj mi ovu milost!

Druga točka

O časti i slavi nevine djece, što su za Isusa umrla

Razmatranje Pomisli, kolika čast po nevino djecu što su mogla za Isusa umrijeti i to još prije, su Ga spoznati mogla. Svijet cijeni, da je najveća slava u tome, da se za vladara život prikaže. Gle, kolika je dakle slava nevine dječice, što život svoj daju za Kralja svih kralja i što Njegovu visost pripovijedaju ne riječima, no krvlju svojom: Gle, kolika sreća po njih, što su se preselili u bolji život još prije, nego li su mogli da okušaju nevolje i tuge ovoga života! – Ovu sreću i ovu slavu možeš i ti polučiti, ako neprestano sebi umireš i ako visost Gospodara svoga više obuzdavanjem neurednih strasti pripovijedaš nego li visokim riječima.

Čuvstva

Hvala. Nevina djeco, na vijeke uživajte slavu, koju ste smrću svojom za Isusa zaslužila. Čestitam vam radi sreće i blaženosti, što je sada uživajte. Budući ste za Isusa život svoj dala, sigurno vam ne će odbiti molbe, kojom želim da meni isprositate milost, da bih za svog života svoga sam sebi umirao i napokon zemaljsko ovo putovanje sretnom smrću zaključio.

Zastidjenje Kako je mišljenje moje još daleko iza mišljenja svetih osoba! Bila bi po mene velika čast, kad bih mogao za Isusa da umrem, ali eto ja se mislim, bih li htio i kapljicu krvi za Nj da prolijem. Oh, nijednoj strasti ne ću da umrem, ništa ne ću da si ustegnem, ni jedne nepovoljne riječi ne ću da podnesem; da, samo to bi mi drago bilo, da mogu sebi i strastima svojim živjeti.

Odluka Valja da započmem nastojati, kako bih mogao duhovnim načinom umirati, to jest strasti svoje ozbiljno suzbijati.

Ovdje pokazuje Bog najveće svoje gospodstvo nad stvorovima, jer prema volji život poklanja, prema volji ga opet uzima; nitko ne može da se pravednim Njegovim nakanama opre. Ovu smrt dopušta na spas roditelja, kojim daje prigodu, da si strpljenjem svojim mogu velike zasluge za nebo steći; osim toga, kolika slava po njih, što su roditelji mučenika. Također Crkvi je časno, što ima u broju mučenika mnogo nevine djece, koja su pakao pobijedila. Mi pak možemo odatle razabrati, da može čovjek u svako doba biti svet i da u svako doba može, i treba mora težiti, da u svetosti napreduje, makar i krv svoju za to proliti morao. Bog na ime nikada pomoći i milosti Svoje ne uskraćuje, nego je i najslabijim podjeljuje obilato, kad valja Njemu na čast i slavu da pate.

Čuvstva

Prikazanje Već je skrajnje vrijeme, da se Tebi, Bože moj, prikažem i da se svim nakanama Tvojim pogledom na mene potpuno podvrgnem. Više puta sam tako odlučio, ali eto, kad je ustrebalo prema odluci da radim pomanjkao sam i nisam ostao vjeran. Ali eto sada na učinjene pogriješke mrzim; predajem Ti se posve i čvrsto odlučujem, da ću vjeran ostati. Za ovu Te milost usrdno molim.

Zastidjenje Nevinost male dječice je Bogu tako draga bila, da ih je za mučenike odabrao. Nevinost je dakle dragocjena. Imam li ja ovo blago? O vidim, da imam toliko grijeha i toliko pomanjkanja, da me Bog nikako ne može voljeti.

Pouzdanje Gledajući divnu Tvoju providnost vidim, kako valja da se upravo Tvojim providnosti posve podložim. Sve, što god se zbilo, umiješ da okreneš na našu najveću korist, kao što razabirem, kad motrim nevinu dječicu, kojoj je progonstvo Herodovo za vječni spas toliko korisno bilo.

Odluka Odlučujem, da ću nevinost voljeti i po njoj težiti, budući je Bogu toliko draga. Sve ću izbjegavati, čim bi ju povrijedila; izbjegavat ću i najmanje pogriješke.

Molitva Slavna nevina djeco, vas molim, da mi pomognete, jer mnogo možete kod Isusa, za koga ste krv svoju prolili. Isprositate milost, da se za vama povedem. Želim, da bude i život moj nevin, kao što je bio vaš; želim, da bi plemenitim srcem za Isusa patio i riječima, djelima, i krvlju svojom Njegovu čast, Njegovu visost i istinitost svetog evanđelja posvjedočio. Amen.

RAZMATRANJE O MALENOM ISUSU ZA 25. SIJEČNJA

Tema:

Betlehemska štalica škola ufanja

Prva vježba. Misli, da si na polju blizu Betlehema, i čuj kako anđeo pastirima govori: „Javljam vam veliku radost“ (...) i uđi s pastirima napunjena svetom nadom u štalicu betlehemsku.

Druga vježba. Moli, Djevicu Mariju i svetoga Josipa, koji su radosni i veseli, neka ti pomognu u tome razmatranju, da ti u srcu poraste krepost ufanja.

Prva točka

Pomisli, kako je svaki čovjek od naravi slab i nemoćan. „Svako je tijelo kao trava, sva mu slava kao cvijet poljski: sahne trava, vene cvijet.“ (1. Petr. 1,24) Pomisli, kako lako zabludi tvoj razum, kako teško činiš dobro, i kako bezuspješno nastojiš oko mira u svome srcu. Sa apostolom uzdišeš: „Jadan li sam čovjek! Tko će me istrgnuti iz ovoga tijela smrtonosnoga?“ (Rim 7,24)

Ali pogledaj u jaslice, pogledaj u lice Djetešca Isusa! Eto ti Spasitelja pred očima. Pred sobom vidiš Boga svoga, koji je iz ljubavi prema tebi svemogućnost svoju sakrio u slabašno tijelo, da bi tvoju slabost pretvorio u božansku moć.

Ovo je razmatranje sjeme, svetoga ufanja. „Što je slabo pred svijetom, izabra Bog, da posrami jako“. (1 Kor. 1,28) Što je slabije od čovječje naravi, i gdje je opet narav slabija nego u djeteta? Ali gledaj, nemoćna ruka Djetešca Isusa zajedno jest ruka svemogućega Boga, koja nosi nebo i zemlju; ovo malo Djetešce jest sin Kralja nebeskoga, te će jednom kazati: „Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji! (Mt 28,19)

Ako ti ovo dijete uzajmi svoju moć, onda možeš sve; ako te ovaj Sin kraljevski prizna za brata, za sestru, onda ćeš jednom s njim kraljevati na nebu. Njegovom snagom možeš da svladaš strahovitu smrt, da činiš divna kreposna djela, izvesti možeš djela božanska usprkos čovječjoj slaboci. – I eto upravo za to je svemogući Otac nebeski dao, da jedinorođeni Sin Njegov primi lik djeteta, „Kako nam onda s njime neće sve darovati?“ (Rim 8,32). „Jer, dijete nam se rodilo, sina dobismo; više sav zanesen prorok Izaija. (Iz 9,5) „Sve mogu u Onome koji me jača“ (Fil 4,13), osigurava nas sv. apostol Pavao. Odakle tako odrješit govor? Jer je sv. apostol primio Isusa u srce, te s Njim se zaodjenuo.

Hajde, sjedini se i Ti s Isusom, onda ćeš moći i ti kazati: „Živim, ali ne više ja, nego Krist živi u meni.“ (Gal 2,20) Ulit će se u tvoje srce sigurno ufanje, da ćeš pobijediti grijeh, popet se do svetosti, svladati smrt, dokučiti nebo. Ali eto, već si se sjedinio sa Isusom na svetom krštenju i uskliknuti možeš sa sv. Petrom: „Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, koji nas po velikom milosrđu svojemu nanovo rodi za životnu nadu.“ (1.Petr. 1,3) Ti si dijete Božje, s toga govori sveti Ivan također tebi: „Ljubljani, sad smo djeca Božja i još se ne očitova što ćemo biti. Znamo: kad se očituje, bit ćemo njemu slični jer vidjet ćemo ga kao što jest.“ (1. Iv. 3,2) „I tko god ima tu nadu u njemu, čisti se kao što je on čist.“ 1.Iv 3,3). U tome stoji kršćansko ufanje, to će reći po Kristu dobiti „dio na naravi božanskoj.“

Uči dakle u štalici, koje je ufanje onih, što ih pozva Bog, da postanu nalik na Sina Njegova.

Druga točka

„Pristupimo dakle k prijestolju milosti, koje je božanski naš Spasitelj namjestio u štalici betlehemske, da nađemo pomoć u shodno vrijeme!“ Tebi treba svaki dan nove snage, nadčovječne snage, da se vrhuncu savršenosti sve to više približavati možeš. Ti znadeš dobro, kamo te zove Gospodin, kako ti po proroku Izaiji govori: „Onima što se u Jahvu udaju snaga im se obnavlja, krila im rastu kao orlovima, trče i ne sustaju, hode i ne umore se.“ (Iz 40,31) U koliko ćeš napredovati u kreposti i uspješno djelovati u službi Božjoj, u koliko se pouzdano ufaš.

– Sad istraži srce svoje, da li ga je Isus napunio božanskom svojom snagom? U srcu, koje se veselo ufa, u tome srcu nema mjesta bojazni i žalosti. Ako te ipak žalost snađe, odmah ćeš sam sebi kazati: „Zašto si žalosna, dušo moja, zašto se smućuješ? Ufaj se u Boga, pouzdaj se u Isusa svoga!“ Istraži razlog žalosti. Ako proistječe iz tvog samoljublja, kojemu se nije udovoljilo, onda dakako ne možeš se ufati, da će ti Isus pomoći, ali si dužan, da suzbije sve neuredne sklonosti samoljublja. One preporučuju pravu božansku snagu kršćanskog ufanja. Govori onda srčano: „Pozvan sam na viši stepen, nego da budem robom zemaljskih, ništetnih stvari; nebo mi je domovina!“ I brzo će te vesela nada oživjeti.

Gdje je ufanje, tamo se rado i veselo radi. Zašto ratar obrađuje njivu? Jer se ufa u lijepu žetvu. Osiguraj ga, da će sve snopove neoštećene donijeti u svoju spremnicu, još će više nastojati oko rada.

– No, jesi li ti revan i zauzimaš se svojski, da napreduješ u svetosti i točno obavljaš svoje dužnosti? Sigurno ćeš uspjeti, iz neba će ti pomoć doći. Ali možda sam ne naprežeš svojih sila? Bojiš se, da bi radio bez uspjeha. No, to nije moguće, ako radiš dobrom nakanom. Ti možeš sve u Onome, koji te krijepi, samo ako hoćeš, što On hoće.

– Pouzdaješ li se u svoju snagu i pomoć ljudsku? Zar ne znadeš, kako je Bogu mrsko, ako se tko pouzda na ljude od svijeta, tu onda On svoju pomoć uskrati. Ako tražiš od Boga, da ti pošalje pomoć, dobit ćeš je; ali ako nastojiš, kako bi si stekao ili sačuvao ljubav i dobrohotnost svijeta, Bog će ti sve napore učiniti ništetnim. „Bolje je pouzdati se u Boga, nego li u dobrohotnost knezova.“

Pomisli napokon, kako mora tvoje ufanje ići preko granica ovoga svijeta i vremena. Ufanje i čeznuće je usko povezano. Mi se ufamo u ono što ne vidimo, jer kako bi se mogao tko ufati u ono što vidi? Ako imamo ovo ufanje, te ćemo jedva čekati na čas, kad ćemo gledati sve ono, u što se sama ufamo. Kako ti, želiš li, malo ili puno stići u vječnu domovinu, u Kraljevstvo, koje će ti Isus dati? I dobiti krunu pravednosti, koja te čeka, ako pobijediš u teškoj borbi ovoga svijeta? Prema želiš i ufanje je tvoje. Ali se možda bojiš umrijeti i doći k Isusu? Zar se ne bojiš s toga što si za ovaj život preveć privezan? Pomisli, kako govori ufanje: „Kad bih hodao u smrtnoj sjeni, ne bih se bojao, jer bio bi kod mene Ti, Isuse moj, Spasitelju moj, ufanje moje!“

Molitva. Moli za sveto ufanje i prema tome vruću želju, što prije doći u sveto nebo. Amen.

RAZMATRANJE O MALENOM ISUSU ZA 25. VELJAČE

Tema:

Betlehemska štalica škola ljubavi prema Bogu

Prva vježba. Dopusti, da anđeo čuvar tvoju dušu povede u betlehemsku štalicu; unišavši pogledaj premilo lice malenoga Isusa, kako se od ljubavi žari, i gle, kako ga presveta Djevica i sveti Josip usplamtjeli od ljubavi motre i kako Mu se ponizno klanjaju.

Druga vježba. Obećaj Gospodinu, da ćeš nastojati, kako bi razmatrajući mogao da ljubav prema Bogu u sebi probudiš.

Prva točka

Gle, sav se život u prirodi rađa od sunca. Ukloni sunce i svaki će stvor u tamnoj i hladnoj noći umrijeti, zemlja neće biti van veliki grob. Odatle možeš razabrati, kako je tvojoj duši od potrebe Bog, sunce duhovnoga svijeta i kako treba da Boga ljubiš. Ako ne svijetli Bog milošću Svojom u srcu tvom, ako ne ulijeva On ljubavi Svoje u srce tvoje, to će ga obuzeti tama grijeha i nećeš biti ni za jedno dobro djelo sposoban. Zaista, naravnim moćima tijela i duše možemo mnogo toga izvesti, što će se ljudima sviđati, što će ljudi puno hvaliti, ali što će to vrijediti u Boga, što koristiti za vječnost?

Čuj, što sv. Pavao kaže: „Kad bih razdao sav svoj imetak i kad bi predao tijelo svoje da se sažeže, a ljubavi ne bih imao – ništa mi ne bi koristilo.“ (1 Kor 13,3). I eto uslijed Adamovog grijeha prestalo je ovo sunce Božje milosti i nije više u srca ljudska slalo zrake ljubavi Božje. Što će od ljudi biti? Zar da ostanu svi u tami grijeha i u sjeni smrti za ovoga života i također poslije smrti u vječnosti?

Ne! Kod jaslica betlehemskih uči, kako valja da Isusa ljubiš. Sveti Ivan piše: „U ovom se očitova ljubav Božja u nama: Bog Sina svoga jedinorođenoga poslao u svijet da živimo po njemu. U ovom je ljubav: ne da smo mi ljubili Boga, nego – on je ljubio nas i poslao Sina svoga kao pomirnicu za grijeha naše.“ (1. Iv 4, 9-10)

I tijelo čovječje sa dušom čovječjom Isusovom učinio je Duh Sveti u utrobi preblašene Djevice, od toga se časa sjedinio vječni Sin Božji sa naravi ljudskom zauvijek tako, da se nikada više od nje odijeliti neće.

Pred tobom u jaslicama leži ovo Dijete čovječje, koje je ujedno i Dijete Božje. Sva milost i sva ljubav Božja jest *Srce* ovoga Djeteta izlivena. Kao što za to pripravno staklo sve zrake sunčane može da skupi na jednu točku, isto tako je i čovječanska narav malenoga Isusa sve zrake ljubavi Božje skupila u sebi, da ih onda razaslija u čovječanstvo.

Hoćeš li dakle, da se užežeš ljubavlju Božjom, dopusti, da žarke zrake ljubavi, što su u božanskom Srcu Malenoga Isusa plamte, i kao kroz zrcalo padaju na tvoju dušu. S toga je naime Sin Božji došao na svijet, da vatru ljubavi Božje na svijet donese i samo to želi, da se svetom ovom vatrom užeže sav svijet. Punina ljubavi Božje skupljena je u Njegovom Srcu i iz ove punine crpimo mi svi. Ni jedna iskrica ljubavi Božje ne dođe u Tvoje srce izvan Presvetog i Božanskog Srca Isusova. Kao što živo i bogato vrelo krijepi sve, koji iz njega piju, ali ipak još puno ostaje, tako se i ljubav Božja izlivena u srca naša iz neiscrpnog ovog vrela, koje je sam Duh Sveti stvorio. Samo je jedno nužno: Da ti naime poput žedna čovjeka k ovom vrelu pristupiš, usta duše svoje otvoriš, te da onda piješ po volji.

Gle cvjetove, kako listove svoje okreću prema suncu, da mogu čudotvornu njegovu moć kao usisati, te time dobiti uvijete, da mogu rasti, cvasti i plod donijeti. Povedi se za njima! Srce i ruke podigni u vrućoj molitvi k Božanskom Djetetu u jaslicama; jer ono je došlo na svijet, da mi imamo život u izobilju. „Ja sam svjetlost svijeta“ (Iv 8,12), vapi maleno Dječe. Pristupi dakle k njemu i rasvijetlit ćeš se. Nijedan učitelj ne može, da učeniku svome mudrost ulije, ali eto drukčije biva u školi nebeske Mudrosti. Maleni Učitelj u jaslicama ulijeva u srce tvoje ljubav, koja sadrži svaku mudrost. S toga vapi velikom žudnjom: „Isuse, Bože moj i sve moje, daj mi ljubav!“

Druga točka

„U ovom je ljubav: ne da smo mi *ljubili Boga*, nego – on je *ljubio* nas.“ (1. Iv 4,10) vapi oduševljeno sv. Ivan. Kako si vršio pravednu ovu opomenu apostola, koji u starom i novom zavjetu Bog sam kao prvu zapovijed proglašuje: „*Ljubi Gospodina Boga* svojega *svim srcem* svojim, i *svom dušom* svojom, i *svim* umom svojim.“ (Mt 22,37)

Ispitaj se! Možeš li iskreno da sa svetim Filipom Nerijem kažeš: „O, Bože, ljubavi dostojan i ljubavi sav pun, ako si htio da Te ljubimo, zašto si nam dao samo jedno srce i to sasvim maleno.“ Bog je svecu na ovaj upit odgovorio: Duh Sveti mu je toliku ljubav zapalio, da su se dva rebra izbočila, te je žarko srce više prostora imalo. No ako bi ti htio k svetom Filipu u školu da ideš, odveo bih te on u betlehemsku štalicu, pokazao bi ti maleno Dječe i rekao: „Od ovoga Učitelja uči, kako valja da Boga ljubiš.“ Zoveš se djetetom Božjim i jesi također. Jedino od Prvorodunca, od Isusa, možeš naučiti, kako možeš Oca nebeskoga dostojno ljubiti.

Moli malenoga Isusa neka ti srce tvoje učini po Srcu svome, postani s Njim jedno srce i jedna duša i ljubiti ćeš Boga dostojno.

Pitaj dakle, kako je Isus Oca ljubio? „Ja i Otac jedno smo“ (Ivan 10,30) odgovara On. Teži i ti po tome Isusu i sa Isusom jedno postani sa Ocem nebeskim.

Jedno moraš biti s Njim u mislima. Bog uvijek u ljubavi svojoj na tebe misli, misli i ti rado na Njega. Budi i hodi u Njegovoj prisutnosti.

Je li tebi lako ili teško moliti i neprestanom molitvom kod rada i posla s Bogom sjedinjena ostati?

Eto mjere ljubavi tvoje! „Za mog razmatranja užeže se vatra“ kaže psalmista. Ako ljubiš razmatranje i u tebi će se ljubav Božja užeći.

Po primjeru Isusovu moraš također voljom svojom s Ocem postati jedno. Po nauci sv. Pavla Isus je došavši na svijet rekao: „Žrtva i prinos ne mile ti se, nego si mi tijelo pripravio; paljenice i okajnice ne sviđaju ti se. Tada rekoh: »Evo dolazim!« U svitku knjige piše za mene: »Vršiti, Bože, volju tvoju!«“ (Heb 10, 6 -7)

Hoćeš li dakle Boga ljubiti i posveti ti se, moraš u srcu svome njegovati sličnu volju, kao što je vidiš u Isusu, kad je unišao u ovaj svijet. Govori više djelom nego jezikom: „Da volju Tvoju, o Bože moj učinim, to je meni drago i zakon Tvoj je usred srca mojega.“ Ali čuj također, što je Isus govorio polazeći s ovoga svijeta: „Dolazi knez ovoga svijeta“ ... Na smrtnim mukama dakle, koje nevini Isus u posluhu prema Ocu nebeskomu na se prima, te ih trpi od oruđa đavolskog, neka svijet razabere, kako On Oca ljubi i kako nema volje osim Očeve.

Početak dakle i svršetak zemaljskoga svog života veli ti Isus: „Ljubim Oca i vazda činim volju Njegovu.“ Ne bi li ovaj natpis morao da bude nad srcem tvojim za sav život tvoj? Da imaš ti u srcu pravu ljubav prema Bogu, to bi ti svaki dan jedino to gledao, da

nađeš volju Božju, i da jedino prema njoj život svoj udešavaš. Znadeš li, kako ljubimac Isusov, sveti Ivan piše? „Djeco, ne ljubimo riječju i jezikom nego djelom i istinom.“ (Iv 3,18) Eto po ovom mjerilu mjeri svoju ljubav prema Ocu nebeskomu.

Odluka: Danas neću tražiti i vršiti van svoju volju Božju, kao što mi se pojavljuje u zapovijedima Božjim, u dužnostima moga staleža i u ostalim drugim okolnostima, koje već sprema Providnost Božja.

Molitva *Oče naš* ...

RAZMATRANJE O MALENOM ISUSU ZA 25. OŽUJKA

Tema:

Betlehemska štalica škola ljubavi prema bližnjemu

Prva vježba. Stupi duhom u štalicu, gdje Božansko Djetesce u jaslicama leži; sa strahopoštivanjem pogledaj prečistu Djevicu i svetoga Josipa i raduj se, što toliku ljubav i dobrotu vidiš, kako im odsjeva iz lica. Klekni i pokloni se s Njima Božanskome Djetescu.

Druga vježba. Započni razmišljati odlukom, da želiš spoznati usrdnu ljubav malenoga Djetesca Isusa prema svim ljudima i srce svoje ovom ljubavlju napuniti.

Prva točka:

Ljubav Djetesca Isusa prema svim ljudima

Vjera te uči da u jaslicama leži tvoj zakonoša. No, koji ti zakon naređuje? Jedan jedini: „Da jedni druge ljubite.“ (Rim 13, 8) Zakon deset zapovijedi Bog je u starom zavjetu prstom Svojim na kamene ploče napisao; tvrd je bio taj zakon poput kamena i strahom svakoga napunjavao, premda je bio svet i od Boga. Zakon pak novoga zavjeta ne donosi kakav prorok Mojsije, nego sam Sin Božji i donosi ga ne ubilježena u kamen, nego u Svoje meso i Svoju krv, koju je primio postav čovjekom za tebe.

Eto ga u jaslicama, još ti ne govori razumljivim riječima; no, ni ne treba ih, da već sada dubokim utiskom navješćuje zakon Svoj. On sam je živa ploča zakona. Zar nije brat svim ljudima budući pravi Sin čovječji? Zar ne vidiš, kako je veliko srce Njegovo, te obuhvaća sve ljude svih vremena i svih krajeva? Uzeo sam si meso od tvoga mesa, krv od tvoje krvi, tako već sada govori Židovu, Grku i svakom čovjeku. Hoćeš li dakle da ljubiš Mene i da obdržavaš moj zakon, to ljubi poput braće moje sve, kojega ja ljubim. Moja braća neka budu tvoja braća. Ne pitaj, iz koje su zemlje, kojega naroda i kojega jezika, nego ljubi sve bez razlike. I ako pitaš: Kako ljubiti bližnjega? On ti odgovara: „Tako, kao što sam ja, koji sam postao sve. Postao sam čovjekom, premda sam Bog; ljubav prema čovjeku me je prisilila, da uzmem lice čovječje, budući da ljubav sili onoga koji ljubi, da postaje sve sličniji onomu kojega ljubi. Eto ljubav je mene najvišeg Kralja učinila najmanjim slugom, mene najbogatijega Gospodara najsiromašnijim prosjakom. Eto vidiš, ovo je mjera za ljubav tvoju prema bližnjemu!“

Ali pomisli, kako je Isus ovaj zakon učinio lakim. Čudnovatim je se načinom sa ljudima sjedinio. Apostol kaže: „Koji ste god u Krista kršteni, Kristom se zaodjenuste.“ (Gal 3, 27) Eto, ako vidiš čovjeka krštena, kao da vidiš Isusa, a na krštenje su pozvani svi ljudi. No, je li tebi teško ljubiti Isusa? Nipošto. Onda ti ne može biti teško ljubiti svakoga čovjeka, jer u svakome Isus živi ili barem hoće da živi i da bude ljubljen.

Napokon pomisli, da ako obdržavaš ovu jednu zapovijed, to obdržavaš sve. Zar ne uči sv. Pavao izričito: „Nikomu ništa ne dugujete, osim da jedni druge ljubite. Jer tko drugoga ljubi, ispunio je Zakon. Uistinu: *Ne čini preljuba! Ne ubij! Ne ukradi! Ne poželi!* I ima li koja druga zapovijed, sažeta je u ovoj riječi: *Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga.* Ljubav bližnjemu zla ne čini. Punina dakle Zakona jest ljubav.“ (Rim 13,8-9)

Pogledaj još na preblaženu Djevicu. Zašto te tolikom nježnom ljubavlju gleda? Jer vrši zakon Isusa, Božanskog Svog Djeteta. I zašto se tvrdi o svetom Josipu, da ga nitko ne moli uzalud? Jer je u betlehenskoj štalici naučio ljubiti sve i svima postati sve.

Druga točka

Ljubi Boga i bližnjega svoga, više nego samoga sebe

Budući je ljubav ispunjenje svega zakona, to hoće Gospodin da nas prepozna svojim učenicima samo onda, ako se međusobno ljubimo. Sudit će nas također prema mjeri ljubavi, kojom smo bližnjega ljubili. Kakva je ljubav u tebe?

Svakako moraš zakon ljubavi vršiti prvo prema onima, s kojima te je Bog zajedno u društvo doveo, te svaki dan neprestano u tijesnoj svezi s njima živiš. Smatraj nepobitnim ovo načelo: Svaka ljubav redovničke osobe, prema bližnjemu, u kojemu redu služi, veoma je dvojbena i sumnjiva, ako u svagdanjem životu prema njima iskrene ljubavi ne pokazuje.

Za to je od potrebe, da se posebno čuvaš svega, što bi međusobnu ljubav priječilo. Suglasno tvrde svi naučitelji duhovnoga života; najveći neprijatelji međusobne ljubavi su posebnosti, nepotrebne iznimke od skupnih potreba, bezobzirna tvrdoglavost koja neće da popusti od svojih misli i zahtjeva. Pomisli, da imaju svi što s tobom žive, zapovijed, neka te ljube, kao što ljube Isusa. Nemoj dakle bližnjemu otežati ljubav prema tebi time, da si tako slabo sličan Isusu, „koji nije tražio, što je Njemu samom bilo drago.“ Sjeti se na riječi apostolove: „Svaki od nas neka ugađa bližnjemu na dobro, na izgrađivanje“ (Rim 15,2), da ga osokoli za dobro i ohrabri. Hoćeš li znati, kako možeš, da unaprijediš međusobnu ljubav, to slušaj svetoga Bernarda, koji kaže: „Ako ukućanima svojim rado podijeliš darove što si ih odozgo primio, ako si prema svakome uslužan, ljubazan, dobrohotan, čedan i ponizan, onda će svatko o tebi tvrditi, da širiš miomiris najboljih mirodija poput zaručnika u visokoj pjesmi.“

Tko brata svoga u svim duhovnim i tjelesnim nevoljama podnese, pače ga uslugama podupire, prijateljskim riječima bodri, mudrim savjetom upućuje, slabića potpomaže, ako regula dopušta i ako može i to barem molitvom, ako red drugačije ne dopušta, to širi miomiris među svima i to najmiliji i najdržesniji. Kao balzam je takav član u društvu, svako pokazuje prstom na nj govoreći: „Ovo je ljubitelj svoje braće, koji se mnogo moli za narod i za sav Sveti grad“. (2 Mak 15, 14)

Zaslužuješ li i ti ovu pohvalu, o kojoj govori sveti Bernard? Širiti miomiris djelotvorne ljubavi prema bližnjemu ne može van ponizna duša, duša kojom vlada prava ljubav, te je naginje, pače silom sklanja, da bude svima služavkom i svima sve bez ikakve sebičnosti i samoljubnosti. - O tome se ispituje i učini dobre odluke stojeći duhom pred jaslicama u betlehenskoj štalici.

Odluka: Ljubit ću bližnjega, osobito sve one osobe s kojima zajedno živim i radim; napustit ću svoje posebnosti, podnositi ću njihove slaboće i odrješito suzbijati svaku zlovolju.

Ako pogriješim i bližnjega uvrijedim, odmah ću se poniziti i pomiriti, da ne omrznem predragom Isusu. Amen.

RAZMATRANJE O MALENOM ISUSU ZA 25. TRAVANJA

Tema:

Betlehemska štalica škola siromaštva

Prva vježba. Zamisli gradić Betlehem. Gledaj siromašnu špilju, gdje su jaslice i u njima Djetesce Isus; uđi i pogledaj jednostavnu, prostu odjeću Bogorodice i svetoga Josipa.

Druga vježba. Započni razmatranje odlukom da ćeš, uz pomoć milosti Božje, to uistinu i zavoljeti.

Prva točka

Isus – uzor ljubavi posvemašnjog siromaštva

Vi znadete milost Gospodina našega Isusa Krista, jer radi vas je postao siromašan, premda je bio bogat, da biste po oskudici Njegovoj vi bogati postali (Kor 8,9). Pomisli kako ti sv. Pavao ovim riječima predstavlja Isusovo siromaštvo u štalici. Tebe je ljubio, stoga je i siromaštvo tvoje i nevolju tvoju ljubio te poput siromašna djeteta na svijet došao. Otac je njegov htio da upravo siromaštvo kao svoj dio za sebe odabere i, budući da je Oca ljubio, ispunio je volju njegovu iz ljubavi. Hotimice, ne prisiljeno, odabrao je sam ovu štalicu za palaču, ove jaslice za kolijevku, siromašnu Djevicu za majku, siromašnog sv. Josipa za hranitelja i siromašne pastire da mu se prvi poklone. Donesi zlatnu kolijevku, da Božansko Dijete u nju položiš. Misliš li da bi ga time obradovao? Nipošto! Rastužit ćeš ga, jer bi ga lišio dragog mu siromaštva.

Ako upitaš zašto je ovo Božansko Dijete upravo siromaštvo, pače najveće siromaštvo za sebe odabralo, čuj što ti odgovara: „Jer siromaštvo ljubim, jer sam došao ljude naučiti kako će siromaštvo voljeti. Siromaštva je na zemlji i bez mene bilo, no nitko svoga siromaštva nije ljubio. Stoga sam postao siromašniji od lisice u njezinoj špilji, od ptice u njezinu gnijezdu. Ljudima želim kazati: 'Tko hoće biti savršen, neka proda sve što ima, podijeli siromasima i neka me slijedi'... Tko bi htio glas moj čuti, tko učenik moj biti te siromaštvo ljubiti, ako ne bi vidio kako ja, učitelj, od ove ljubavi plamtim? Vatra, također vatra ljubavi ne veli nikada: dosta! Stoga mi se nijedno ljudsko obitavalište nije činilo dovoljno siromašno, nego sam odabrao ovu štalicu. Vidio sam tvrde postelje siromaha, no nijedna mi nije bila dosta tvrda i siromašna. Zbog toga sam sebi odabrao ove jaslice. Pokaži mi veće siromaštvo, zagrlit ću ga usrdnom ljubavlju. Stoga, hoćeš li me ljubiti, ostavi mi moje siromaštvo, pače i sam ga zavoli, kao što ga pravi učenici moji vole. Evo, učenik moj Franjo odabrao je siromaštvo za svoju zaručnicu, Ignacije ga je ljubio kao najdražu majku, Alfonz ga je grlio kao što otac u očinskoj ljubavi grli svoje dijete, jer je grlio mene. Nitko ne može mene zagrliti, a da ujedno i siromaštvo ne miluje i grli.“

Druga točka

Neka osobito redovnička osoba ljubi siromaštvo

Da tebe obogati, Sin je Božji postao siromašan. Hoćeš li zaista bogatstvo njegovo dobiti, trebaš se s ljubavlju prema siromaštvu s njim u jedinstvo združiti. Njegovo bogatstvo mogu osvojiti samo oni koji ga ljube. Ne ljubi ga onaj tko od siromaštva njegova bježi i boji ga se.

Pomisli onda da te Bog iz osobite ljubavi prema tebi pozvao, da si siromašan, i to potpuno, ne samo duhom nego i vanjskom pojavom. Poseban zakon, naime, zavjet tvoj,

obvezuje te da uistinu budeš siromašan. Nije te Bog silio da ovaj zavjet položiš, nego te prisilila ljubav. No, ljubav prema siromaštvu ne smiješ uskratiti zavjetu siromaštva, jer zavjet bi onda bio poput tijela bez duše. Ljubiš li siromaštvo? Na koji stupanj ljubavi si se popeo? Kad si se zavjetom siromaštva obvezao tada si visok čin ljubavi prema siromaštvu obavio. Svako pomanjkanje što ga vršeci svoj zavjet rado trpiš nov je čin iste ljubavi. Ali, je li sada tvoja ljubav zaista još ona ista kao za polaganja zavjeta?

Sv. Alfonz pita: „Kako može siromaštvo njegovati i prema Isusovu primjeru biti siromašan duhom onaj čija se usta puno tuže, ako mu jelo ili odjeća nije po volji?“ Ako se ti tako tužiš, onda nisi više na onome stupnju što si ga za polaganja zavjeta zauzeo. Ali ostat ćeš možda na tome stupnju onda kada poglavare moliš i molbom nekako prisiliš da ti bez prave potrebe dopuste udobnosti i iznimke, a ti se tješiš da to nije protiv zavjeta? Ali, ne može se stajati uvijek na istome mjestu! No, i kada bi se moglo, bi li ti smio to odabrati? Siromaštvo moraš ljubiti, a ljubav nikada ne govori: Dosta! Sveti Ivan veli: „Ne ljubimo riječju i jezikom, neg djelom i istinom“. Ako bi ti samo kazao: Imam svoj zavjet, mogao bi ti bližnji tvoj, koji nema zavjeta, ali siromaštvo voli, reći: „Pokaži mi zavjet svoj bez djelotvorne ljubavi prema siromaštvu, a ja ću svoju ljubav djelima pokazati“. Nitko neće vjerovati da siromaštvo doista ljubiš ako biraš uvijek kada birati možeš upravo ono što je bolje. Prispodobi svoju sobicu sa štalicom Djeteta Isusa, svoju postelju s njegovim jaslicama, svoju odjeću s njegovim pelenicama. Hoćeš li onda još jadikovati da ti manjka prava udobnost? Nećeš li osjećati kako te Isusov primjer nuka da još manjim stvarima svoje potrebe zadovoljiš? Pomisli napokon kako je blago, ali i nesreća tvoga društva također u tvojim rukama. Sveti Alfonz opominje: „Čuvajmo se da sebi ne dopuštamo izobilje! Dogodilo bi se s nama kao s mnogim drugim redovima koji su zbog izobilja počeli propadati. Ista će nesreća pogoditi kongregaciju ako se u njoj siromaštvo najtočnije ne obdržava. Zato neka poglavari bdiju. Svatko se od nas ponosi što je Isusov učenik, ali svatko neće primiti njegov sveti nauk i neće činiti ono što je on činio da nam bude ne samo Spasiteljem nego i uzorom.“ Što čuva redovničke zajednice da ne propadnu? Tvoja ljubav prema siromaštvu, istina – mnogo ovisi o budnosti poglavara. Ali da se redovnička obitelj održi, da ne gubi od svoga dobra duha, da ne malakše u svojoj revnosti potrebno je nepogrješivo sredstvo – da njezini članovi doista ljube siromaštvo. Na noge, dakle! Budi svjedok i pravi učenik svoga siromašnog Učitelja, doista tako što ćeš ljubav prema siromaštvu pokazati i činom i istinom.

Č U V S T V A. Potiči čuvstva ljubavi prema siromašnom Djetetu i prema siromaštvu, osjećaje zahvale za pouku u štatici, osjećaje stida ako na sebi opaziš da siromaštvo dovoljno ne ljubiš i ne živiš.

O D L U K A: Odluči siromaštvo ljubiti ne samo riječima nego i činom, budući da i onda hoćeš biti zadovoljan kad te snađe takva oskudica da ne dobiješ sve što želiš.

RAZMATRANJE O MALENOM ISUSU ZA 25. SVIBNJA

Tema:

Betlehemska štalica škola djevičanske čistoće

Prva vježba. U svetom strahu klekni na ulazu u štalicu i raduj se u duhu zbog miomirisnog djevičanstva što ga oćutiš.

Druga vježba. Kao plod ovoga razmatranja isprosi milost da sav zanesem umiješ divnu krepost čistoće srca istinski cijeniti i prema tome odlučiti da ćeš nastojati u sebi je neozlijeđenu saćuvati.

Prva toćka

Uzori djevičanske čistoće u štalici

Promotri svijet pred Isusom i izvan Isusa. Što vidiš? Eto ono što je vidio Bog prije potopa: *I pogleda Bog na zemlju i ona bješe pokvarena; jer svako tijelo pokvari put svoj na zemlji* (1 Moj 6,12.). Poput tamne noći prostire se nad rodom ljudskim neobuzdana raskalašenost i poput crna oblaka uzdiže se nad njega gadni smrad truleži i pokvarenosti. No, usred te pokvarenosti vidiš Betlehemsku štalicu kako sjaji ljepše od najjaćeg svjetla i ćuješ glas Duha Svetoga, koji kliće: „O kako je lijep čist naraštaj u svome sjaju.“

Ovdje prebiva samo najdivnije djevićanstvo.

Kao da Isus govori: „U djevićanskoj sam ćistoći došao, Sin Djevice, kao Zarućnik djevice, da presjajne ćete djevice od zemlje u nebo povedem. Tijelo sam od tvoga tijela, ali ne pokvareno, pohotno, požudno, nego ćisto, sveto, vjećno djevićanstvo. Samo je ovakvo tijelo prilićilo Rijeći nebeskoga Oca, samo je ovakvo Duh Sveti mogao stvoriti.“

Dođi, dakle, i u najdubljem se strahopoćitanju klanjaj malenom Kralju anđela i djevice, jer s punim pravom veli pobožni pisac: „Tko vjeruje u utjelovljenog Božjeg Sina, klanja se dubokim poćitanjem pred djevićanstvom. Štovanje djevićanstva dokaz je vjere u utjelovljenje Isusa Krista. Tko prezire ćistoću, prezire Gospodina. Jedino onaj može ljubiti i njegovati ćistoću srca koji iz ljubavi ide za Isusom. Isusova je ljubav sunce za djevićanstvo.“

Uz jaslice gledaš djevićansku Majku Božju, koja je iz svete ljubavi prema djevićanstvu kazala anđelu: „Ja muža ne poznajem!“ Možeš li je pogledati, na nju pomisliti ili ime njezino ćuti a da nisi ispunjen štovanjem i ljubavlju prema ovoj kreposti? Uz Mariju vidiš sv. Josipa, njezina djevićanskog zarućnika.

Kao što je Bog u Starom zavjetu zapovjedio da se u zavjetnu škrinju smjeste dva zlatna kerubina kao uresi, tako slićno vidiš u štalici uz Isusa, koji je prava zavjetna škrinja, dva kerubina u slici ćovjećjoj, presjajna u ćistu zlatu djevićanstva – Mariju i Josipa. U ono najsvetije mogao je veliki svećenik samo jednom u godini doći, i to u svetom strahu, budući da se prvo pripremao uzdržnim životom i tijelo svoje temeljito oćistio od svake i najmanje ljage. Ondje je bila sjena i slika, a ovdje sjaji najsvjetlija istina: Čista srca neka bude onaj tko hoće stupiti u Betlehemsko svetište k Božanskom Djetetu! Samo se duše ćiste i sjajne poput kerubina mogu odvažit i pristupiti sasvim blizu. Eto, tisuće je i tisuće primamio sjaj ćistoće u Betlehemskoj štalici i još ih primamljuje. Čistoću su duše saćuvali velikim žrtvama i teškim borbama, ili je iznova zadobili opravši se u suzama

pokorničkim. O, sreća je biti u tome broju! Ne shvaća svatko ove riječi, no, tko može, neka je shvati!

Druga točka

O brizi za čistoću

Jesi li Bogu od srca zahvalan što te pozvao da Isusa slijediš uzdržnim životom? Što te smjestio u red prevoljene djece djevičanske Bogorodice i pod osobitu zaštitu anđeoskoga svetog Josipa? Ti stanuješ u kući gdje stanuju samo oni koji su se iz ljubavi prema Betlehenskom Djetešcu i prema Prečistoj Materi njegovoj upravo obvezali da će djevičansku čistoću srca brižno čuvati i njegovati. Nema te kuće koja bi sa svojim stanovnicima toliko sličila na Betlehensku štalicu kao kuća samostanska. Spasitelj neće nigdje tako rado ispuniti svoju riječ: Gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, tu sam i ja među njima, kao upravo ovdje. Pitaj se kako ispunjavaš dužnosti na koje si zbog tolike časti obvezan? Ti znaš da ti sveta čistoća i oduševljena ljubav prema njoj nije prirodjena. Samo ti jaka milost Isusova i majčinska Marijina zaštita daju snage te možeš u tijelu živjeti životom anđeoskim. Tebi je moguće pohotu vazda obuzdavati, i to snagom od Boga isprošenom, a to si i dužan i obvezan, i zato će to biti najljepša zahvalnost za Utjelovljenje Sina Božjega. No, da pohota ne bi nikada protiv volje pokleknula, to nije u našim rukama. Žeravicu strahovite vatre nosiš pod pepelom u srcu svome. Milost Božja neće dopustiti da plamen bukne i onda vatra hara, ako moliš i bdiješ, Bog neće vatru potpuno ugasiti sve do smrtnog časa. Bdiješ li doista? Možda si previše slobodan i neoprezan ondje gdje bojazan i brige ne mogu nikada biti dovoljno velike. Zar ti se čini pretjerano što o svecima čitaš kako su u tome pogledu bili strogi, kako su neprestano pazili i bdjeli? Ne usudiš se misliti da si svetac, no, kako bi se usudio misliti da imaš pogledom na svetu čistoću više jakosti od njih? Pomisli da svijet sebi na sramotu ni ne vjeruje da je potpuna djevičanska čistoća moguća.

Ako hoćeš biti Isusu vjeran, budi vjeran svojim zavjetima i dokaži svijetu da se vara i da je tvrdnja njegova lažna. No, znaj da svijet na tebe upravo vreba kad god se ti u svijetu pokažeš jer on vidi i najmanju pogrešku, a i najmanje ti slobode u tvome ponašanju oprostiti neće. Bi li htio nanositi sramotu Isusu, svetoj Crkvi njegovoj i svojoj Družbi dopustivši sebi najmanju slobodu? Pomisli napokon kako si pozvan biti mučenik i borac za krepost i istinu. Treba ti junačke odvažnosti i jakosti. No, čuj! Samo su čiste duše snažne i jake. Tko podlegne tjelesnom, njegova je duševna snaga oslabljena. Čisto srce vidi bistrije od najoštrijeg duha, jer samo čisto srce ima nesebične požrtvovnosti i odvažnosti za junačka djela. „Bez djevica nema mučenika, bez mučenika nema pobjede“. To je geslo Isusovih sljedbenika. Moli, dakle, Božansko Djetešce, njegovu prečistu Majku i svetog Josipa da se i tebi, u srce tvoje ovo geslo što dublje ureže, dok motriš štalicu Betlehensku.

RAZMATRANJE O MALENOM ISUSU ZA 25. LIPNJA

Tema:

Betlehemska štalica škola poslušnosti

Prva vježba. Stupi u duhu u Betlehemsku štalicu, klekni pred jaslvice i osluhni kako Božansko Djetesce u srcu moli: „Evo dolazim, Bože, vršiti volju Tvoju!“

Druga vježba. Moli drago Djetesce, njegovu Majku Mariju i svetoga Josipa da uzmogneš postići nakanu ovoga razmatranja, naime, odlučnu volju – točno slušati radi Boga.

Prva točka

Zaista vam kažem, ako ne budete kao djeca, nećete ući u Kraljevstvo nebesko (Mt 18,3).

Ovo je ozbiljna i oštra riječ iz usta Učitelja nad svim učiteljima. Ali gle kako je jasna, slatka i laka ovdje u štalici. Onaj isti koji je to govorio eto ovdje leži kao nježno milo Djetesce i glasno te i živahno neodoljivom milinom poziva da budeš kao dijete. Čuj kako ti govori: Maleno sam dijete postao ja, neizmjerni svemogući Bog. Je li previše, ako zahtijevam da i ti postaneš dijete? Postao sam dijete da tebe učinim sretnim, da sretan budeš, od mene uči biti dijete.“ Možeš li odoljeti njegovu pozivanju? Ne! Ti govoriš: „Spremno je srce moje da učinim prema želji, prema zapovijedi tvojoj, ali kako da započnem te budem poput djeteta?“ „Slušaj“, odgovara ti Božanska Mudrost, „dobro dijete rado sluša. Ne smiješ usvojiti njihovo neznanje, njihovu slabost, nego njihovu spremnost na poslušnost. Neka u vama bude isto mišljenje kao i u Kristu Isusu: „On, trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom nego sam sebe oplijeni uzevši lik sluga, postavši ljudima sličan, obličjem čovjeku nalik, ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu“ (Fil 2,5 sq.). Postani dijete Božje i po Isusovu primjeru podvrgni svoju volju volji Božjoj tako da možeš sa svojim Gospodinom i Učiteljem kazati: Moja je hrana vršiti volju Onoga koji me posla i dovršiti djelo njegovo (Iv 4,34). Pogledaj na Majku Isusovu uz jaslvice. Nije li poslaniku Božjemu kazala: „Evo, službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!“ (Lk 1,38). Radi poslušnosti je postala dostojna biti Majka jedinoga i najvišega Gospodina. Radi poslušnosti je postala prva i najizvršnija učenica Božanskog Učitelja.

O svetom Josipu znaš kako je ispunjavao volju Božju brzo, bez oklijevanja, bez prigovaranja, bez ustručavanja i bez straha. Poslušnost, dakle, i samu poslušnost nalaziš u štalici Betlehemske. Je li moguće da ti je teško u takvoj školi učiti o poslušnosti? Zar te ne privlači ljubav prema Božanskom Djetetu, ali i ljubav prema Preblašenoj Djevici i njezinu Zaručniku? No, kada ne bi uspjela ni Božanska riječ iz usta Isusa Bogo-čovjeka od tebe učiniti poslušno dijete, ni neopisivo ljubazan primjer Božanskoga Djeteta, ni napokon poticaj Službenice Gospodnje, neće li te na to prisiliti tvoja vlastita čast? Sveti Augustin kaže: „Poslušnost je uzvišena prednost, jer se samo u razboritu stvoru može naći“. Ti više nisi razborit čovjek ako ne slušaš. Životinja ne može slušati, mora se pokoravati sili. No, čovjeku je Bog dao razum i slobodnu volju, dakle, učinio ga sposobnim da se slobodnom i razboritom poslušnošću podvrgava. Kako čovjek sluša, već se prema tome sve više približava onome stupnju savršenstva na koji se može u svojoj razboritoj naravi popeti. Bez poslušnosti nema časti, bez poslušnosti nema nasljedovanja za Isusom, bez poslušnosti nema ljubavi Božje, bez poslušnosti nema ni kreposti ni blaženstva. Bi li moglo biti teško iz srca zavapiti: „Hoću slušati“?

Druga točka

Ti hoćeš slušati, ali ne možeš bez milosti Gospodina našega Isusa Krista. Tko nije od naravi sklon više voljeti vlastitu volju od tuđe? Drugoga možeš silom ili nadom u velik dobitak potaknuti da čini tvoju volju, ali to nije poslušnost. Da se ono što drugi zapovijeda čini baš iz srca, da pristanu razum i volja, to može samo ljubav postići. Tu ljubav Bog od tebe zahtijeva po namjesnicima, na to si se zavjetom obvezao, da ćeš upravo posvjedočiti koliko Boga ljubiš. Na koji si se stupanj te poslušnosti popeo iz ljubavi? Bog ne zahtijeva da poslušnost ne smije biti teška. *Poslušnost više vrijedi nego žrtva*, tvrdi sveto pismo (1 Kr 15,22). No, poslušnost je uvijek žrtva pa je stoga bolja od ostalih žrtava, jer je najteža žrtva. Gledaj Učitelja svoga koji se krvlju znojeći govori: *Oče, ne moja, nego tvoja volja neka bude!* (Mt 26, 39). To je najuzvišenija poslušnost, ali radosti i zanosu nema traga, nego mučno nadvladavanje, krvava žrtva, koja u vatri božanske ljubavi sasvim izgori. Jesi li spreman tako iz srca slušati, makar morao sve svoje sklonosti ugušiti, najžešću oporost svladavati, pače i krv prolijevati?

Slušati treba u svjetlu vjere. Vjera ti pokazuje kako je sve što se volji Božjoj protiviti strašno zlo, gore nego da izgubiš sav svijet. Vjera ti, dakle, također kaže kako ne smiješ slušati nikoga tko bi ti zapovjedio što god što se volji Božjoj protiviti. Vjera te poučava kako je upravo poslušnost najizvrsnije sredstvo da sigurno spoznaš i lakše ispuniš volju Božju. Držiš da ti u osobi poglavara zapovijeda sam Bog i tek onda, kada riječ poglavaruvu držiš kao da je riječ samoga Boga, tek će onda poslušnost tvoja biti sigurna, savršena, ustrajna, dokaz ljubavi prema Bogu. Je li tvoja poslušnost prosvijetljena svetom vjerom? Ako činiš razliku među poglavarima – jednoga slušaš, a drugoga ne – onda tvoja poslušnost nije prosvijetljena vjerom. Jer, Bog je samo jedan, od vijeka do vijeka nepromijenjen. Ne mora li, dakle i poslušnost tvoja biti nepromjenjiva prema svima koji su tvoji zakoniti poglavari? Kada rado i veselo slušaš, koja te misao vodi? Ako time želiš samo steći priznanje poglavara, ako te na poslušnost navodi samo ljubaznost poglavareve osobnosti, tvoja poslušnost ne bi bila ništa negoli samo ljudska mudrost, koja je pred Bogom ludost. Ako volju zakonitog poglavara držiš voljom Božjom, kako se usuđuješ mrmljati, prigovarati, prosuđivati, prituživati i lijeno, nerado na pola nešto obaviti?

Isprosi, dakle, u školi poslušnosti od Božanskog Djetešca poslušnost, koja jedina jest kršćanska i kreposna, poslušnost koja proistječe iz duha rasvijetljena vjerom i iz srca koje plamti plamenom svete ljubavi.

RAZMATRANJE O MALENOM ISUSU ZA 25. SRPNJA

Tema:

Betlehemska štalica škola krotkosti i poniznosti srca

Prva vježba. Stupi duhom u štalicu betlehemsku i gledaj kako se prečista Djevica i sv. Josip malome božanskom Djetetu ponizno klanjaju.

Druga vježba. Kao plod ovoga razmatranja, ispisi za sebe čvrstu odluku da možeš suzbiti želju za taštom čašću, a da vruće težiš osvojiti sebi prvu poniznost srca.

Prva točka

Ne traži svoje časti

Zar ti se ne čini da čuješ kako ti malešno Djetetu iz jaslja dovikuje riječi: *Ja ne tražim svoje časti* (Iv 8,50), pače, zar ne vidiš kako se ove riječi obistinjuju upravo u štalici? Sina Božjega nikako nije moguće dovoljno štovati ni na nebu ni na zemlji. Ali, eto, u štalici sakriva svoje veličanstvo u slabu i siromašnu odjeću naše čovječanske naravi. Već kao maleno Djetetu ide za tim da ga svijet malo cijeni i prezire. Tko se sam ponizuje, uzvisit će se, nečuven je to nauk, ali on je došao na svijet da mu navijesti upravo ovaj nauk. No, prije negoli ga je izgovorio ustima, htio je naučavati životom.

Postao je maleno Djetetu, da kraljevsko svoje veličanstvo sakrije u lik sluga, i da svoju nedokučivu mudrost sasvim kao zavjesom prikrije. Svemogućnost njegova pretvorila se u Jaslicama u nemoć, on, Sin svevišnjega Boga, dopusti imenovati se sinom tesara. U nebu je bio i još je sada najviši, jer nitko nije viši od Boga, a sada je postao najniži jer se nitko ne može dublje od njega sniziti. Gle kako istinito veli sv. Pavao: *On je Sebe Samoga uništio* (Filip 2,5).

A zašto je tražio i želio da ga se nikako ne cijeni? Iz ljubavi prema Nebeskome Ocu svome. Po poniznosti, naime, htio je Bog rodu ljudskome dati opet milost koju je ohološću izgubio. Tako je htio Otac, a Sin, eto, snizi se do slabašne naravi naše, da učini prema volji Oca svoga. Iz ljubavi prema istini postao je Isus sluga svima. Istina je, naime, da ni čovjek ni anđeo iz sebe i po sebi nije ništa i da ne zaslužuje nikakve časti. Što imaš, čovječe, što nisi primio, ali ako si primio, zašto se hvališ? Bez Boga nisi ništa, i ništa bez Boga ne možeš učiniti. Čovjek ostaje vazda već po početku svome sluga Božji. To je istina. Tko, dakle, istinu ljubi, mora biti ponizan ljudski, da se ne pobuni protiv Boga. Stoga je Sin Božji, došavši da spasi svijet, morao svijetu prvo pripovijedati istinu ili, što je isto, najdublju poniznost, i to odmah sa svoga utjelovljenja.

Hoćeš li, dakle, biti Isusov, moraš se odreći svake pohlepe za čašću. Poniznost je onaj preduboki bezdan koji dijeli svijet na dva kraljevstva – na kraljevstvo Isusovo i na kraljevstvo đavlovo. Bojiš li se spustiti u taj bezdan, prekoračiti ga i u svome ništa nekako se izgubiti, nećeš nikada od đavla doći ni ući u kraljevstvo Isusovo.

Gle, u štalici uz jaslja veliku Kraljicu anđela i ljudi! Zašto njezina svetost potamnjuje svjetlost svih ostalih svetaca na Nebu? Zato što se, prema primjeru svoga Sina, snizila na

najnižu, i to upravo onda kada je bila odlučena za najvišu. U isti čas kad je bila odabrana za Majku Božju i Kraljicu Neba, kazala je: Eto me, sluškinje, Gospodnje. Ovdje je gledaš kako s malenim Djetetom dijeli poniznosti i prezir, ali vidiš li je i onda kod Isusa kada su ga zbog čudesa njegovih hvalili i slavili? Nikako. Ali nađeš Ju opet u skrovitom Nazaretu i pod sramotnim križem, gdje je Sin njezin kao zapao u rijeku ruganja, ismijavanja, gdje se pogazio kao crv. Hoćeš li, dakle, Isusa i Mariju iz ljubavi nasljedovati, što moraš činiti? Voli da ostaneš nepoznat i da te nimalo ne cijene.

Druga točka

Znakovi prave poniznosti

„Vidiš li“, pita sveti Bernard, „da je poniznost vodi k opravdanju, to će reći k Isusu. Poniznost, velim, a ne poniženje. O, koliki su poniženi, ali ipak nisu ponizni. Poniženju se neki silom opiru, neki ga podnose nestrpljivo, a nekima je sasvim drago. Prvi griješe kad ih stigne poniženje, drugi ne griješe, a treći se dovину time do toga da se opravdaju. Zaista, i manjak krivnje dio je pravednosti, ali je potpuno posjeduje samo ponizni, koji govori: Dobro je za me što si me ponizio. A tako ne može govoriti onaj tko nerado trpi kada ga ponizuju, no još manje onaj tko mrmlja. Nijedan od njih nije zaslužio milost, jer milost daje Bog poniznima, a ne poniženima. Ponizan je, dakle, onaj tko poniženje pretvori u poniznost, te uzmogne k Bogu vapiti: Dobro je što si me ponizio. Onaj tko je doista ponizan, želi i voli da ga ne cijene.

Ove riječi sv. Bernarda upravi na se u školi poniznog Djeteta Isusa. Ponižen si i ponižavat će te svakoga dana, hoćeš-nećeš. Kazati moraš: Ja sam ništa, to je istina, ali ovu istinu uvidati, to još nije poniznost. Motreći bijedu svoju, govoriš: Ja sam crv. Ali ni ovo priznanje nije poniznost. Možeš i moraš reći: Ja sam manje od crva, jer crv nikada nije griješio, a ti griješiš svakoga dana. A kada možeš sebe nazvati pravim učenicom poniznoga Isusa? Ako se ne ispričavaš kada te kude pravedno ili nepravedno, nego ostaneš ravnodušan ne misleći negoli na to kako bi popravio ono što se na tebi pokudilo. To još nije visok stupanj poniznosti, ali je ipak poniznost. Više si se popeo u poniznosti ako držiš da je sasvim pravedno da su drugi prije tebe, da se drugima povjeravaju zamašni poslovi, a tebi samo najneznatniji. Kratkost naravno slijedi iz poniznosti. Ako si krotak i blag, ako, kada te vrijeđaju, držiš da zaslužuješ prezir, pokazuješ da si ponizan. Ako krotko opomeneš blišnjega kada je to nužno, pokazuješ da si ponizan. I bit ćeš sklon vrlo blago blišnjega prosuđivati ako si se sam osvjedočio da si bijedan i grješan.

Ostaješ li miran kada ti drugi protuslove? Kada nazore tvoje pobijaju? Jesi li sklon nazore drugih pretpostavljati svojim? Evo, i ovime se kuša poniznost. Kako utječu na tebe hvale i čast? Hvalu tražiti očito ili tajno nije u duhu poniznosti. Isus veli : Ako se sam slavim, slava moja nije ništa za što dakle tako rado govoriš o sebi, što namjeravaš, što radiš? Ako si doista i duboko ponizan, boljet će te u dubini duše kada te hvale, veselit ćeš se kada se drugima što priznaje, a na to se zaboravlja, pače iskreno se Bogu zahvaljuješ, ako se zabune i tebe nezasluzno kore. Sv. Alfons veli: Svatko neka se čuva izgovoriti i riječ u vlastitu čast. Najveća čast neka ti bude da ljubiš poslušnost, zapostavljanje i prezir. Kako ćemo moći narodu propovijedati o poniznosti ako sami svom dušom mrzimo poniženja. No, budući da smo tako slabi, molim svakoga da kod razmatranja ili kod zahvale moli preziranoga Isusa za milost da uzmogne prezir podnijeti mirna srca, pače vesela duha. Revniji će ga moliti neka dopusti da ih stigne prezir, te mogu iz ljubavi

prema njemu posvjedočiti. Gdje je sv. Alfons naučio poniznost toliko ljubiti? Zar ne misliš da je to naučio u betlehenskoj štalici? Čuvstva, odluka i molitva.

RAZMATRANJE O MALENOM ISUSU ZA 25. KOLOVOZA

Tema:

Betlehemska štalica škola mrtvljenja

Prva vježba. Gledaj u duhu štalicu betlehemsku kako je izvana siromašna, kako je unutra neugodna. Živo sebi predoči kako je slabo osvijetljena, kako su joj vlažne stijene, kako joj je prljavo tlo, kako su neudobne jaslvice u kojima leži božansko Djetešce.

Druga vježba. Moli preblaženu Gospu da ti za ovoga razmatranja od božanskog svog Djetešca isprosi ljubav, volju i snagu za mrtvljenje.

Prva točka

Isus voli mrtvljenje

Dušo moja, kako ti se sviđa u betlehemske štalice? Rasvijetljena vjerom odgovaraš: „O, dobro je biti ovdje; htjela bih ondje prebivati sve dane života svoga!“ Ali, tome se govoru opire tijelo. Zar ti ne veli oko tvoje: Kako je ružno u toj tamnoj špilji! Zar se ne tuži uho tvoje: Kako je dosadno u ovoj samoći! Njuh tvoj vrijeđa slab zrak, čuvstvo osjeća zimu i govori: Ovdje ne mogu ostati. Cijelo se tijelo plaši da bi ovdje moglo oboljeti i htjelo bi se na Djetešce razljutiti što nije odabralo bolji, ugodniji i zdraviji stan. Doista, Sin Božji, koji je jedno s Ocem i Duhom svetim, mogao je, došavši na svijet, ukloniti od sebe sve te nepogodnosti, ali nije htio. Drago mu je sve ovo trpjeti, inače ne bi u suglasju s Ocem Nebeskim odabrao ovo trpljenje. Ako, dakle, hoćeš boraviti uz njega, moraš opornome tijelu svome i svim čuljivim osjetilima doviknuti: Šutite! Ili, zar oklijevaš tako strogo zapovijedati? Razumi da Spasitelj tvoj nije radi sebe u štalici, u trpljenju, nego radi tebe. Mrtvljenje ne treba njemu, nego tebi. Da te u ovome teškom umijeću pouči, čak da ti je učini lakom. Zato je, eto, ispunjava pred tvojim očima, odmah ili početku svoga života.

No, pogledaj u Srce Njegovo! Naći ćeš još oštrije mrtvljenje. Božansko Djetešce osjetilo je okrutnost žitelja betlehemske, jer je došlo je u svoj kraj, a njegovi ga neće primiti. Nađeš li u tome srcu da se zbog toga srdi, da je zlovoljno, iako bi s punim pravom moglo biti? Nipošto. Gle kako ljubazno gleda ovo Djetešce, kao da ni najmanje nije uvrijeđeno. Je li Isus kušan zato da nauči pravednu srdžbu obuzdavati? Ne. Tako ne možemo misliti o njemu, kod kojega nikada ni sjenke grijeha nije bilo. Nego, ti moraš naučiti obuzdavati prekomjerne strasti svoga srca i mrtvljenjem krotiti neobuzdana svoja osjetila. Stoga, eto, ukazuje ti se Učitelj, Gospodin i Spasitelj tvoj, odmah početka kao na križu, a ne ukazuje ti se kao dijete što se među lijerovima igra ni kao mladić okrunjen cvijećem ni kao Učitelj slatke pobožnosti koja šteti srce i razmazuje tijelo.

Gle uz jaslvice prve učenike ovoga nebeskog Učitelja, preblaženu Djevicu, naime, i sv. Josipa. Zar ne dijele s njim veselo i rado muke, nepogodnosti, mrtvljenja? Majci Božjoj nije od potrebe da samozatajom srce od strasti očičuje jer je ona od prvoga začeca sva čista i neoskvrnjena. Ali, ipak, eto kako nam je postala presjajni primjer mrtvljenja! Kako je čedna u pogledu, kako obzirna u govoru! Kako strpljivo podnosi svaku poteškoću! Što, dakle, učiš u štalici? Da je vanjsko i unutarnje mrtvljenje početak kršćanskog života, da bez njega nema kreposti ni u početku ni na visini duhovnog života, da bez njega

pobožnost tvoja ne bi bila doli prijevara, makar čudesa tvorio. Bez mrtvljenja ne traju pobožnost, utjeha, oduševljenje; bez mrtvljenja nema snage protiv napasti, nema pobjede u borbama protiv požude i pohote, nema čistoće srca; bez mrtvljenja nema napretka, nema ustrajnosti, nema savršenosti, veli sv. Alfons.

Druga točka

Uvijek je potrebno mrtviti se

Makar bio čist i bezgrješan poput prečiste Djevice Marije, morao bi se ipak mrtviti dok god živiš na svijetu. Ali ti si grješan i pun neurednih nagnuća. Ako si i s Isusom sjedinjen, on ipak veli: *Otac će te očistiti, naime mrtvenjem, da doneseš više ploda* (Iv 15,2). U čemu je moć Crkve? U mrtvljenju. Da budeš revan u mrtvljenju, na to neka te potiče i današnje doba, kada se svijet ne voli mrtviti pa je stoga toliko bijedan. Riječi velike svete Hildegarde: „Sada je jakost muške snage spala do ženske slaboće, jer se nitko ne mrtvi, narod zanemaruje zakon, a kći Sionska udobno živi“, vrijede upravo za današnje vrijeme. Zaboravili su ljudi četiri najznamenitija umijeća života; jer djecu se vrlo razmaženo uzgaja. Žrtvovati, podnositi, trpjeti, obuzdavati se, to su četiri vrela prave mudrosti, no ne može ih se naći na zemlji, gdje se udobno i razmaženo živi.

Zar da se ta umijeća zaborave i na najužem posjedu Isusovu i u utočištu njegove Crkve – u samostanu? Upravo se ovdje mrtvljenje mora udomačiti. Sada se upitaj ne misliš li da je strogost kojom su se sveci protiv sebe služili prevelika, ili da barem za naše doba više nije prikladna? O, upravo je za današnje vrijeme prikladna i nužna! Za danas, kada nema svetaca koji bi primjerom svijetu pokazali kako se valja mrtviti. Paziš li na svoje oči ili kazniš li se ako si neoprezan? Ispitaj sva osjetila po redu nisu li postala oporna budući da ih nikako ili samo lijeno obuzdavaš? Zanemaruješ li težiti za što savršnijem životom, jer držiš da se moraš za zdravlje brinuti? Doista, trebaš se za zdravlje umjereno brinuti, ali istinite ostaju riječi Isusove: *Tko svoju dušu ljubi, izgubit će je* (Iv 12,25). Kako obuzdavaš strasti i kako se vježbaš u nutarnjem mrtvljenju? Sveci ne mogu gledati ni da se prekomjerno smije ni prekomjerno žalosti onaj tko ide za Isusom. Oni osuđuju svaku nepromišljenu riječ i nikako ne žele čuti tužbe zbog toga što si zapostavljen, vrijeđan, što su ti okolnosti nesnosne. Tako nije radio naš Učitelj i ništa slično ne opažamo na premiljoj Majci Božjoj, govore oni. Uz pomoć milosti Božje i s našom dobrom voljom, trebam postati sličan Isusu i Mariji.

Čuvstva, odluka, molitva

RAZMATRANJE O MALENOM ISUSU ZA 25. RUJNA

Tema:

Betlehemska štalica škola sabranosti duha

Prva vježba. Idi duhom u tihu i samotnu špilju betlehemsku. Gle kako Marija i Josip sasvim tiho i sabrano mole pred jaslicama, gdje se božansko Dijete Ocu Nebeskome prikazuje kao žrtvu ljubavi za sve ljude. Noć je tiha, ništa ne smeta dubokom miru u štalici.

Druga vježba. Plod ovoga razmatranja neka bude ozbiljno nastojanje da se sabereš u Bogu i sabran ostaneš; moli Isusa, Mariju i Josipa da ti pomognu postići taj divni plod.

Prva točka

Mirna sabranost Marije i Josipa

Pomisli kako je u špilji i u blizini sve tiho i mirno, i kako u toj tišini i u tome miru Isus dolazi na svijet. Zanesena u dubokoj molitvi, rodila je Marija Isusa na tako čudnovat način da djevičanstva nikako povrijedila nije. Njezina tiha molitva, kojoj se pridružio Josip, prvo je poklonstvo što ga utjelovljeni Kralj Neba i zemlje prima. Ne pozdravlja ga smijeh bučnom radošću, kao što se zbiva kada se rodi dijete u palačama careva i kraljeva. Ovdje nema sluga koji bi uzburjano tračali amo-tamo. Stoga moli Crkva na početku Mise na božićni dan: Dok je sve u duboku muku bilo, te je bila noć u polovini svoga toka, dođe svemoguća Riječ Tvoja, o Gospodine, s neba, s kraljevskog prijestola. Presretna i prečista Majka posve je mirna, nikako nije uzrujana, iako joj srce ispunja neizreciva radost. Na licu joj gledaš sveti mir, mir nebeski. Ista mirna, tiha, sveta radost odsijeva iz očiju sv. Josipa. Prevelika ljubav Božja, koju u jaslicama gledaju i kojoj se dive, obuzela je sve njihove misli, ušutkala svaku njihovu želju. Iznenada, eto pobožnih pastira. Traže Dijete povito u pelenice, položeno u jaslice, kao što im je navijestio anđeo. Njihovi brzi koraci prekidaju tišinu u samoći. Ushićeni, ulaze i klanjaju se malome Spasitelju. Marija i Josip su se prenerazili, no raste im veselje kada opaze kako Otac Nebeski proslavlja svoga Sina, kako pastiri Boga hvale i uzvisuju. Ali, eto, ni sada nisu gorljivo razdragani, iako im je radost golema. Razgovaraju s pobožnim pastirima, koji im pripovijedaju kako im se ukazao anđeo Gospodnji i koji im darove nude. No, ljubazne riječi Marijine mirne su, ne prenačljene, glas joj je blag, a nipošto nepristojno i nedostojno jak – ne izgubi se u mnogim riječima, u duljem govoru. Isto opažaš na sv. Josipu. Što ih suspreže? Duh njegov sabran je u Bogu, misli njihove i ljubav njihova ostaje kod božanskoga Djeteta. Od njega se ne mogu nikako otrgnuti. Eto tih sabranih duša pa razaberi kako su Bogu drage tišina i samoća.

Druga točka

Naša sabranost

Klečeći duhom pred jaslicama, pogledaj sam sebe. Jesi li iole sličan Svetoj Obitelji i u betlehemskoj štalici? Ta znadeš kako Bog želi da i u tvome srcu vladaju isti mir, ista sabranost duha. Po pravilima tvojim, ili barem po savjetu pobožnih naučitelja, govori ti:

„Život tvoj neka bude neprekinuta sabranost duha! Kakav si u tome pogledu? Koliko si u tome napredovao od prošle godine, tijekom ovoga mjeseca? Na koji si se stupanj kreposti već popeo?

Kako je slatko gledati Mariju i Josipa sasvim mirno i sabrano! Ne moraš li željeti da postaneš kao oni, makar ti te kreposti nitko strogo ne zapovijedao? A Bog, o kako ti je ovu krepost učinio lakom! Doveo te u samostan, u Svoju kuću, gdje je šutnja kućni zakon. Drugovima tvojim zabranjuje da ti ne smetaju. Poglavarima je zapovjedio da paze na šutnju i da ne dopuštaju njezino kršenje. Čim ćeš se opravdati ako još ne umiješ biti sabran duhom? No, sigurno je da ove kreposti nikako još nisi stekao ako ne umiješ šutjeti, te šutnju često kršiš. Slabo si napredovao ako šutiš i ne govoriš, ali jako žudiš za novostima, ako ti je dan vrlo dug kada nema novina da ih čitaš, ili ako zabavno štivo tražiš odmah rano, možda još prije svete Mise, kada bi morao još biti sasvim sabran. Stupanj na koji si se u toj kreposti popeo možeš razabrati i po dojmu što ga na tebe ostavljaju razni ugodni ili neugodni događaji. Ako se prekomjerno veseliš ili nepristojno glasno smiješ kada si u društvu po tvojoj čudi, ili ako ti se na licu cijele sate, možda cijele dane opaža žalost zbog toga što si bezuspješno radio ili što su te pokudili ili što si tjelesno slab, onda znaj da središte tvojih misli i tvoje ljubavi nije Bog ni njegova ljubav. Što dulje žalost traje, što se mučnije opet umiriš, što ti se sporije vraća mir duše i srca, to si na nižem stupnju te kreposti.

Razgovaraj, dakle, o ovoj točki s božanskim Djetetom, s Marijom i sv. Josipom. Moli ih neka ti budu na pomoći da uzmogneš što prije sebe spoznati. A štalicu betlehemsku, tu školu sabranosti duha, nemoj ostaviti osim čvrstom odlukom da ćeš sve više ljubiti tihi razgovor s Bogom.

RAZMATRANJE O MALENOM ISUSU ZA 25. LISTOPADA

Tema:

Betlehemska štalica škola molitve

Prva vježba. Gle Mariju i sv. Josipa, kako pobožno kleče pred jaslicama, u kojima leži Dijete Isus; klekni k njima i pobožno gledaj u lice malenog Spasitelja.

Druga vježba. Započni ovo razmatranje vruće želeći, da uz pomoć milosti Božje što više oblubiš molitvu i odlučiš učiniti sve, što je korisno, da u molitvi napreduješ.

Prva točka

Molitva u štalici

„Moja kuća je kuća molitve“ veli Bog po proroku Izaiji i opetuje po Sinu svome. Promotri vidljivo stvorenje i već odatle razaberi, kako su istinite ove riječi. Nije li nebo i zemlja velika kuća Gospodnja? I što rade pojedini stvorovi, koje je Bog u toj kući namjestio? Oni navješćuju slavu Božju, to će reći, neprekidno hvale i slave Boga, kao što je pisano: „Nebo pripovijeda slavu Božju, i svod nebeski djelo Njegovih ruku.“

Još većma je betlehemska štalica upravo kuća Božja! Zaista, ovdje obistinjuju se riječi: „Moja kuća je kuća molitve.“ Zar ne čuješ, kako anđeli Boga uzvisuju i hvale i pjevaju: „Slava Bogu na visini!“ Oni klikću, jer jedinorođeni Sin Božji moli kao Sin čovječji u štalici, i klanja se Ocu nebeskomu u Duhu i istini. Isus u štalici nije nesvjestan, kao ostala novorođena djeca. Na što dakle misli? Na čast Svoga Oca. Kad je Isus, vrhovni naš svećenik, došao na svijet, veli apostol (Hebr. 10,5.): „Žrtava i darove nisi htio, ali si mi tijelo pripravio, tada rekoh: evo dođoh, da vršim volju Tvoju, Bože!“ Isus u jaslicama je sam neprekidna molitva. Jer, što će reći moliti? Moliti će reći: srce k Bogu podizati. No, pomisli, da je čovječansko srce Isusovo u jaslicama također pravo Božje Srce. Ovo je Dijete pravi Bog i pravi čovjek. Čovječanskoj Njegovoj naravi ne treba da se tek molitvom diže k Bogu, nego je vazda s Bogom sjedinjena, najtjesnije združena sa drugom osobom Presvetoga Trojstva. I zašto je Sin Božji postao čovjekom? Za tebe; tebe hoće dovesti k Ocu nebeskomu, stoga je postao bratom tvojim. Neće li dakle već u jaslicama za te moliti? Zar neće već ovdje tijela Svoga Oca za žrtvu prikazivati? Eto ti dakle Isusa u štalici, gdje ti je odmah učiteljem u molitvi! No, na svijet je došao i s toga, da nas uči moliti. Od prvog grijeha nitko nije umio moliti Oca u duhu i istini. „Vjeruj mi, dovikuje ti iz jaslica, došao je sat, sve možeš od Oca dobiti molitvom, ako moliš samom i po meni, to jest u ime Moje.“ Narod pun molitve su kršćani; koji si moramo molitvom nebo osvojiti; a to moraju biti, jer je Isus, Učitelj njihov, došao na svijet moleći, i moleći ga opet ostavio, da kao naš Posrednik o desnoj Oca u nebesima vazda za nas moli, dok nećemo mi samo združeni s Njim Ocu nebeskomu neprestanu hvalu i slavu pjevati. Sad promotri milu Majku Božju! Što radi Ona? Moli. „Neka veliča duša moja Gospodina!“ Vapije ushićena u srcu često puta. Eto, Kraljica anđela združuje svoje veličanje s pjevanjem zborova anđeoskih. Ali premda sva zanesena moli i pjeva, ipak nevolje tvoje ne zaboravlja. Kod jaslica klečeći moli za tebe i za sav rod ljudski. A sv. Josip što on radi? Zar što god drugoga? I on proslavljuje veselom molitvom zahvalnicom čas, gdje može Boga svoga gledati u ljudskom obliku i imenovati Ga svojim othranjenikom. Eto ti Marije i Josipa, oni su ti prvi učenici velikoga Učitelja u molitvi u betlehemske škole. Hoćeš li moći da se opreš pozivu, da budeš Njihovim učenicom?

Druga točka

Naša molitva

Svrni okom na sebe i zaviri u srce svoje. Nije danas prvi put, što si u školi molitve. Već su te otac tvoj i majka učili moliti. Došao si u samostan, zašto? Da postaneš u molitvi savršen, te ne ostaneš vazda učenikom. Ili zar samostan nije kuća Božja? Ali, ako jest, onda je kuća u kojoj valja neprestano moliti, jer Gospodin veli: „Kuća moja je kuća molitve.“ Pomisli, kako potiču na molitvu sveci, potiče osobito sv. Alfonz Ligorij, koji i sada knjigama svojim dovikuje svemu svijetu, „Molite, molite, ne prestanite moliti!“ Kada si došao u ovu visoku školu molitve? Prema tomu pomisli, na kojem bi stepenu molitve morao biti. Sigurno mora ti danas biti lakše molitvom razgovarati s Bogom, negoli u početku u novicijatu.

Ako si svećenik, moraš sam biti učiteljem molitve jer kršćani ti dovikuju: Uči nas moliti. Nitko ne može biti valjan učitelj, koji u svojoj struci nije siguran i dobro izvježban. Kao prosta redovnička osoba dužna si, spašavati duše prosbenom molitvom, molitvom moraš biti apostol. Možda o tome apostolatu molitve ovisi spas mnogih duša više, nego li o nastojanju propovjednika na propovjedaonici. Kako dakle napreduješ u molitvi?

Možda se veseliš, ako možeš obaviti što prije molitve, na koje si obvezan? Možda ti je drago, ako te mnogi vanjski poslovi priječe, da nemaš kad moliti? O, ako je tako, onda nisi daleko dospio, još si slab djetić. Od prave redovničke osobe zahtijeva Bog, neka vazda moli, neka češće srce svoje k Njemu podiže i za rada, kojim mora prekinuti molitvu svoju. Kako ti uspijeva unutarnja molitva, razmatranje? Možeš li rastresene misli lako odbijati? Je li mučno, da od razmišljanja prelaziš na čuvstva, onda na odluke? Možda samo promišljaš, a čuvstva ne pobjeđuješ, odluke ne praviš, te je razmatranje suho, neplodno? Ili možda vrijeme molitve provodiš ništetnostima? Iza mnogogodišnjeg razmatranja može Bog punim pravom zahtijevati i milost potrebitu ti daje, da barem donekle razumiješ, što će reći molitva gledanjem, to jest molitva, gdje ti je jedan pogled na predmet razmatranja dovoljan, da se odmah podigneš do sabranih razgovora s Bogom. Kakova ti je usmena molitva? Jesi li za krunice i časoslova zadovoljan sa najnižim stepenom pozornosti? Samo onda si vješt u molitvi, ako ti je usmena molitva ugrijana vatrom razmatranja. Riječi usmene molitve neka budu poput čuvstva za dobrog razmatranja. Obrati se k sv. Josipu, onda k Djevici Mariji, napokon k samomu Djetetu Isusu; molite svakoga napose za dar dobre molitve i iz škole molitve u betlehenskoj štalici iziđi odlukom, da ćeš vlastito svoje srce pretvoriti u kuću molitve. Jer srce tvoje mora biti stanom Božjim; „moja kuća, veli Gospodin, je kuća molitve.“

RAZMATRANJE O MALENOM ISUSU ZA 25. STUDENOGA

Tema:

Betlehemska štalica škola ljubavi križa

Prva vježba. Stupi duhom u svetu betlehemsku špilju i gle Dijete, kako je raskrililo ruke, a u Srcu govori: „Evo me, dolazim, Oče, ispuniti volju Tvoju.“

Druga vježba. Započni razmatrati želeći, da bi mogao spoznati, što će reći križ ljubiti i da bi htio ustrajno nastojati, kako da se u ljubavi križa uvježbaš.

Prva točka

Ljubav križa

U betlehemskoj štalici hoćeš i moraš naučiti ljubiti križ. Ali, zar nije za ovu nauku pripravnija Kalvarija, nego li betlehemska štalica? Nipošto. Dijete Isus donese križ sa sobom, s neba, križ Mu je u kolijevci, u jaslicama poput igračke. Da vrati križu njegovo dostojanstvo, da pridobije ljude za križ, s toga je Sin Božji postao čovjekom. Križ je vrelo svake radosti i božićni dan je dan veselja i radosti samo za to, jer leži u jaslicama „Isus raspeti.“ Zar se ovoj tvrdnji čudiš? Možda ne znaš, što će reći križ?

Možda držiš, da si moraš pojmom „križ“ predstavljati sve moguće nevolje i muke i bolove? Varaš se. Eto u raj u prije grijeha nije bilo ni bolova tjelesnih, ni tuga duševnih, ali ipak stajao je u njemu križ. Drvo sa zabranjenim plodom bješe križ; jer ovo drvo je voljom naših praroditelja prekriženo. Bog je htio, da Adam i Eva u plod ovoga drveta ne diraju; ovo im je drvo neprestano propovijedalo, da ne smiju učiniti svega, što bi im se htjelo, da im je Bog Gospodin i Zakonodavac, da se mora njihova volja podlagati volji Božjoj. Držiš li, da su praroditelji, dok su Boga ljubili, zbog ovog drveta i zbog ove zabrane puno jadikovali i silno trpjeli? Nikako. Nego, upravo za to, jer su ljubili Boga, ljubili su Njegovu volju više nego svoju, ljubili su zapovijed Božju i drvo, koje ju im je navješćivalo. Sve dok su ovo drvo, ovaj prvi križ, poštivali, nije ih moglo zadesiti nikakvo zlo, nego uživali su svet, nepomućen mir, nevinu radost.

Sad znadeš, što je križ. Križ je potpuno pokoravanje svetoj volji Božjoj, potpuna poslušnost prema Bogu, pošto smo svoju volju i krivo samoljublje posve iskorijenili i Bogu prikazali. Ako se jedino tome raduješ, da možeš vazda i u svakoj stvari vršiti volju Božju, onda je tvoja volja neprestano križana, onda ti križ ljubiš i u srcu tvome cvate krjepost ljubavi križa. Nema dakle nikakve razlike između savršene ljubavi Božje i ljubavi križa. Gle, ova ljubav križa bivala je u nebu i jer su za kušnje dobri anđeli dopustili, da je njihovu volju prekrižila volja Božja, ostali su u nebu.

Gdje je ova ljubav križa, ondje je nebo, ondje prestaju muke, ondje se nastani svaka radost. Ako pošalje Bog muke duši koja ljubi križ, ona u njima gleda volju Božju, raduje se jedino zbog toga, jer može vršiti volju Božju i to što savršenije, raduju se ovakve duše, makar tijelo bolove patilo.

Ova ljubav križa iščezla je sa zemlje odmah iza grijeha u raj; no, Djetešce Isus donio nam ju je opet. U prvom časku čuj kako već govori: „ Oče, dolazim, da vršim volju Tvoju.“ Već u utrobi majke bio je početak razapinjanja, a u jaslicama Isus na križu leži. Ne čudi se dakle, ako pobožni Toma Kempenski tvrdi: „ako si tako daleko dopro, da ti je nevolja slatka i mila radi Isusa; onda znaj, da ti je dobro, jer raj si našao na zemlji.“

Ova ljubav križa u svetaca ne prestaje ni onda, kad su ostavili ovu suznu dolinu i preselili se u sveto nebo, gdje ni jedne muke ili nevolje nema. Svi su razapeti, to će reći, u svetoj ljubavi su sjedinjeni sa svetom voljom Božjom i kao razapeti slave i hvale Boga na uvijek.

Druga točka

Vježba u ljubavi križa

Ovog mjeseca predstavlja ti se ljubav križa, kao zadnje razmatranje u betlehenskoj školi. Ova ljubav je kruna svih krjeposti, sve krjeposti sadrži u sebi. Ali, kako malo ima ljudi na zemlji, koji bi mogli ustvrditi, da posjeduju ovu krjepost ljubavi križa! Ali težiti valja k njoj, da barem u čas smrti započneš posjedovati ju. Ako se rado mrtviš, ako strpljivo podnosiš razne kušnje, ipak ljubavi križa još nemaš, jer mrtvljenje prestaje u nebu, gdje nema ni neurednih strasti, ni nevolja i muka. Ali ljubav križa i potpuna, savršena samozataja ostaju.

No, ne ćemo si osvojiti ljubavi križa, ako se ne penjemo po stubama, koje do nje vode; a one stube su sve krjeposti, osobito poniznost, mrtvljenje, strpljenje. S toga je Isus započeo odmah u Betlehemu živjeti siromašno, u mukama i u strpljenju. Htio je tebe podučiti, kako se može steći ljubav križa.

Kako si ti? Jesi li ponizan, strpljiv, mrtviš li se, napreduješ li u krjepostima, ideš li putem savršenosti? Nikad si nećeš steći ljubav križa, ako neprestano ne napreduješ, ako neprekidno ne pregneš, da dopreš do savršenosti.

Ljubav križa zahtijeva tvoja regula. Ljubav križa preporuča ti apostol, koji piše: „Štoga god je istinito, čisto, pravedno, štoga god sveto, ljubavi dostojno i dobrog glasa, štoga god krjeposno i prema dobroj stezi, to valja da mislite..., prema tome radite!“ (Filip.4, 8-9).

Ljubiti križ, to će reći postići savršenost, na to je pozvana svaka redovnička osoba, s toga je držao papa Urban VIII., da ne pretjerava pišući redovnicima u Xantenu: „Što god je u životu svetaca divnoga krjepostima, što god je u svjetlosti vjere visoko i duboko, sve to spada na vaše zvanje.“ Tek onda, kad si osvojiš ljubav križa, možeš sa apostolom kazati: „naš život je u nebu“.

O uzvišenog zvanja, jedino junaci mogu ga postići! Ne boj se; zaista sam si slabić, morao bi očajavati, ali Djetešce u jaslicama ti dovikuje: „Sav život moj bješe križ i mučeništvo, s toga će stati znak križa na nebu, kad ću doći suditi. Samo oni, koji ljube križ, moći će doći pouzdano pred Mene. Zašto se bojiš križa? U križu je spas, u križu život, u križu obrana protiv neprijateljima, u križu nebeska slatkost, u križu snaga duha, u križu radost duše, u križu svaka krjepost, u križu savršena svetost. Jedino u križu nalazi duša svoj spas i ufanje vječnoga života.“

RAZMATRANJE O MALENOM ISUSU ZA 25. PROSINCA

Tema:

Betlehemska štalica škola vjere

Prva vježba. Stupi duhom u betlehemsku špilju, te motri Isusa i Mariju, kako pobožno kleče klanjajući se duboko božanskomu Djetetu.

Druga vježba. Sjedini se sa prečistom Djevicom Marijom i čistim njezinim zaručnikom te prosi za milost, da bi se uz pomoć Božju u tebi sve to više umnažala svjetlost svete vjere.

Prva točka

Blažene oči, koje gledaju, sve što vi gledate.

Zar nećeš tako uskliknuti, kada vidiš Mariju i Josipa, kako pred Djetetom u jaslicama pobožno kleče? Što je ovo Dijete, koje toliko radosno gledaju? Jedinorođeni Sin Oca nebeskoga, pravi Bog od pravoga Boga; ono ne dolazi od grješnih ljudi napravljenih od zemlje, pa s toga nitko ne može, da posve točno protumači tajanstveno Njegovo biće; niti je anđeo u obliku čovjeka, nego sve tisuće anđela priznaju, da su Njegovi stvorovi; nije sudrug keruba, jer Mu oni služe kao ti svome Gospodar; niti je u rodu serafina koji pred prijestoljem Božjim neprestano pjevaju: Svet, svet, svet! – ne, nego je ovo Dijete Gospodin vojnih četa, komu se klanja sve na nebu i na zemlji – i gle, sve ovo veličanstvo, sav ovaj sjaj gledaju Marija i Josip skriven u malom, slabašnom ljubeznom Djetetu. Dapače još više! Ovog Kralja slave, Djevica Marija može ga zvati svojim djetetom.

Mojsije je na brdu Sinaju Boga molio, da može vidjeti Njegovo lice, no Bog mu želju ne ispuni, jer ne bi mogao da podnese neizmjernu radost, što bi mu odatle potekla. Blažen je bio patrijarh Jakov, kad je sina Josipa opet vidio, sav blažen je uskliknuo: „Sada rado umirem!“ Prečista Djevica pak gleda sada, što Mojsije nije gledao. Ona gleda većim blaženstvom nego li Jakov u licu božanskoga Djeteta lice Svoga sina. O blažene oči, koje gledaju, što Ona gleda!

Ali, vidi li svatko, tko dođe u štalicu, vidi li svatko ono, što vide i poznaju oči Marije i Josipa u Djetetu Isusu? Kad je ovo Dijete poraslo, mnogi su gledali Njegovo lice i čuli Njegov glas na ulicama u Nazaretu i po cestama u Jeruzalemu, ne uvažavajući Ga, govorili su: „ To je sin drvodjelca Josipa“ Dapače, držali su Ga varalicom i krivim učiteljem, te s toga vikali: „Rasapni ga!“

Odakle ova razlika između očiju njihovih i očiju Bogorodice Marije? Marija i Josip gledaju dijete u svjetlosti vjere; a oči neprijatelja ovom svjetlosti nisu rasvijetljene. Vjera dakle rađa svu preblazenu radost, koju opažamo u betlehemske štalice. „Blažena, što si vjerovala,“ tako je sv. Elizabeta slavila Djevicu Mariju već prije porođenja Isusova. Vjera u riječi anđela pripravila je također Josipu svu radost, koju sada uživa. Bez svjetlosti vjere ne vidiš u štalici van siromašno židovsko dijete u neprijatnoj špilji; ali u svjetlosti vjere promijeni ti se špilja u nebo. Što te bistrije ova svjetlost rasvjetljuje, to ti je čvršća tvoja vjera. Kako čvrsta bijaše vjera Majke Marije kad kleči pred Sinom Božjim?

Nema sigurnosti, koja bi se mogla prisposobiti s vjerom Marije i Josipa. Zato je Marija Majka svih vjernika. A odakle Njoj tako bistra svjetlost vjere, i tako jaka?

Od Njezina božanskog Sina! Zar nije Isus svjetlost svijeta? Zar nije On početnik i dovršitelj naše vjere? Vjere si sam dati ne možeš, kao što ne možeš učiniti, da ti u tami ponoćnoj zasjaji podnevno sunce na nebu. Ali je Isus svjetlost svijeta, da rasvijetli svakoga čovjeka. Nije On kriv, ako ova svjetlost neke ne rasvjetljuje ništa, druge posve malo, treće ne tako kako bi trebalo. Vapi dakle baš iz srca k malenomu Isusu: „Umnoži moju vjeru!“ prosi Mariju i Josipa, da te podupru u tvojoj molbi.

Druga točka

Nema opomene u svetom evanđelju, koju bi Isus opetovao više puta nego je ova, da nam bude vjera velika i jaka. Isto tako nema za krjepostan život kršćaninu nužnije opomene od ove. Kad motrimo i čujemo o svecima i njihovim djelima, onda ne pogledamo dosta duboko, odakle sav sjaj toliko uzvišenih čina? Kad gledamo drvo, to se čudimo, da je tako lijepo uzraslo stablo, tako svježe zeleno i bujno lišće, tako divan plod, ali zaboravimo misliti na izvor ovoj snazi i ljepoti i plodnosti: na korijene u zemlji. A ipak su upravo korijeni sve, bez zdravih korijena propada drvo. Što su korijeni u drveta, eto to je vjera u svetaca. Potpuna živa vjera jest izvor toliko divnom krjeposnom životu u njih. Mi na to ne mislimo, te lako pravimo odluke, da ćemo u ovoj ili onoj krjeposti povesti se za svecima, ali preslabo molimo za milost vjere, preslabo se brinemo poklonjenu milost revnim životom sve više umnažati. Odatle potječe skoro nerazumljiva razlika, što postoji između naše vjere i našeg života.

Svi su sveci bili upravo junaci vjere. Pogledaj moć vjere u blaženoga Klementa Marije Hofbauer. On je kazao, da su mu istine vjere sigurnije nego li stvari, koje svojim očima gleda; vjera u prisutnost Božju ga naginje, da voli biti otkrivene glave; njegove su oči u svjetlosti vjere gledale, kako je skupocjena duša, kratak život i vrijedna vječnost, pa eto odatle njegova revnost za spas duša. Tako bješe u svako doba usmjeren pogledom na divne čine svetaca; u tome je tajna povijesti kršćanskih naroda. Slaba vjera, slaba snaga; čvrsta vjera, visok polet. „To je pobjeda, kojom se pobjeđuje svijet, vjera naša!“ kaže Duh Sveti. Sve je moguće njemu, tko vjeruje.

Pomisli, da li s toga tako slabo napreduješ, jer je vjera tvoja slaba i mutna? Odakle, da prezireš manje točke svoje regule, ako ne, jer ti je vjera tamna? Zašto prema bratu, prema sestri tako malo prave ljubavi? Jer slabom vjerom ne vidiš, kakav je dragulj, naime neumrla duša, sakriven pod odjećom njegovih pomanjkanja! Ti ne vidiš slavu onih, koji su s Isusom patili, te će poslije uskrsnuća s Njim biti u neopisivom sjaju nebeskom; kruna odabranika Božjih te ne privlači. Zašto ne? Jer vjera tvoja nije dovoljno jaka, da bi mogao s apostolom zavapiti: „Muke ovoga života ne mogu se ni prisposobiti sa slavom, koja će se u nama pojaviti!“

Moli dakle razmatrajući ove istine i pošto si pobudio čuvstva zastiđenja, pokajanja, žudnje, moli s Djevicom Marijom i Josipom neka ti Bog, neka ti Maleni Isus umnoži tvoju vjeru, da bolje razabereš, što je Bog, vječnost, ljubav Božja, duša tvoja i ovaj život. Maleni Isus eto tebe pita, što hoćeš, da ti učinim? Odgovori mu: „Gospodine daj mi, da vidim!“ Amen.

Molitva Malom Isusu – svakog 25 u mjesecu

O Isuse, ljubavi moja, najveće moje dobro,
Spasitelju i Bože moj,
slavim Te i blagoslivljam
za čas kada si postao čovjekom.
Slavim svetu Noć u kojoj si na svijet sišao i
htio se roditi kao siromašno Dijete.
Zahvaljujem Ti, moj dobri Otkupitelju,
za toliko dokaza Tvoje ljubavi i
molim Te po Tvojim prvim mukama koje si za mene podnio;
po Tvojim suzama koje si za me u štatici prolio,
oprosti mi sve grijehe moje i daj mi milosti,
da Te mogu kroz cijeli svoj život slaviti,
Tebi hvalu davati i jednoga dana k Tebi doći. Amen.